

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคแอฟริกาตะวันออกกลาง

ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม – พฤศจิกายน – ธันวาคม 2019

ประเทศเคนยา

1	ชาเดี่ยวเอาชณะดวงวิญญาณ 25 ดวง / 5 ตุลาคม 2019	3
2	800 คนรับบัพติศมา / 12 ตุลาคม 2019	5

ประเทศซูดานใต้

3	ความเกลียดชังที่มีให้พ่อ / 19 ตุลาคม 2019	7
4	การค้นหาความจริงในคริสตจักร 13 แห่ง / 26 ตุลาคม 2019	9
5	ความฝันของทหาร / 2 พฤศจิกายน 2019	11

สาธารณรัฐวันดา

6	นักเทศน์บทรถประจำทาง / 9 พฤศจิกายน 2019	13
7	ลูกกำพร้าจากสงครามล้างเผ่าพันธุ์ / 16 พฤศจิกายน 2019	15
8	น้องสาวคนสวย / 23 พฤศจิกายน 2019	17
9	ได้รับความรอดจากหนังสือที่ไม่ใช่ของคริสเตียน / 31 พฤศจิกายน 2019	19

ประเทศเอธิโอเปีย

10	นักบุญซีที่ปราศจากเงิน / 7 ธันวาคม 2019	21
11	ไม่มีอะไรจะต้องเสีย / 14 ธันวาคม 2019	23

สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก

12	ลูกกำพร้าจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า / 21 ธันวาคม 2019	25
13	ฉันทกำลังปวดท้อง / 28 ธันวาคม 2019	27

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 5 ตุลาคม 2019

ซาเดียวเอาชนะดวงวิญญาณ 25 ดวง

เล่าโดย ฟิเลียส ออดินโต วัย 45 ปี...ประเทศเคนยา

ในปี ค.ศ. 2017 หญิงม่ายชื่อ ฟิเลียสรู้สึกปวดอย่างรุนแรงตรงแผลที่ขาข้างขวาของเธอ ฟิเลียสจึงขอลูกชายพาเธอเดินทางไปโรงพยาบาลใหญ่ของรัฐบาลที่เมือง “คิชูมู” แต่ไม่มีใครจะช่วยเธอได้ เพราะเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลกำลังนัดหยุดงานกัน

ฟิเลียสไม่มีเงินมากนัก ไม่มีทางให้เลือก ฟิเลียสจึงไปเข้ารักษาที่คลินิกเล็กๆ แห่งหนึ่ง หมอไม่มีอุปกรณ์ทางการแพทย์ ไม่มีเครื่องเอกซเรย์ เมื่อหมอตตรวจดูที่ขาของเธอ และให้คำแนะนำว่า ถ้าจะให้หมอรักษา คุณจะต้องเซ็นอนุญาตให้หมอตัดขาของคุณเหนือจุดที่เป็นแผลอีกเสบออก

ฟิเลียสเป็นหญิงม่าย และมีบุตรชายเพียงคนเดียว เธอไม่ต้องการเสียขาของเธอ เธอจึงให้ลูกชายพาเธอเดินทางกลับบ้าน แต่อาการเจ็บแผลไม่ทุเลาลงเลย เธอจึงให้ลูกชายพากลับไปที่คลินิกแห่งนั้นอีก และหมอได้ตัดขาที่ใต้หัวเข่าของเธอออก

สามสัปดาห์ถัดมา ฟิเลียสเจ็บปวด และมีไข้ เธอไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ เธอจึงไปที่โรงพยาบาลใหญ่ของรัฐ ซึ่งตอนนั้นเลิกนัดหยุดงานแล้ว หมอได้สั่งให้เอ็กซ์เรย์ หมอได้บอกว่าแผลผ่าตัดเกิดอักเสบ เนื้อบริเวณนั้นเริ่มเน่า และการอักเสบได้ลามขึ้นเหนือขาของเธอ และแนะนำอย่างหนักแน่นว่า “คุณต้องเซ็นอนุญาตให้หมอตัดขาข้างเดียวกัน ที่เหนือเข่าออก คุณจึงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้”

ฟิเลียสต้องนอนรักษาแผลที่โรงพยาบาลหลังการผ่าตัด สุขภาพของฟิเลียสอ่อนกำลังลงมากจนเธอรู้สึกหมดหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป เธอบอกให้ลูกชายเดินทางไปหา “แอนนา” ซึ่งเป็นหัวหน้าแผนกพันธกิจสตรีของสำนักงานมิชชันนารีแคว้นเคียวเวสต์แคว้นเคนยา

แอนนา เดินทางไปเยี่ยมฟิเลียส เธอรู้สึกได้ว่าฟิเลียส กำลังยืนอยู่ที่ประตูแห่งความตาย และแอนนาได้อธิษฐานและหลังการอธิษฐาน ฟิเลียสรู้สึกว่าพลังบางอย่างไหลอยู่ในตัวเธอ และรู้สึกมีความหวังขึ้นมา ฟิเลียสลิซขอร้องให้แอนนาอธิษฐานเผื่อเธอทุกวัน แอนนาตอบยินดี และได้ให้เครื่องดื่มประเภทหนึ่งแก่ฟิเลียสดื่ม

ในวันถัดมา แอนนาได้กลับมาเยี่ยมฟิเลียสที่โรงพยาบาล โดยมีสตรีจากโบสถ์อีกหลายคนร่วมเดินทางมาด้วย พวกเขาช่วยกันอธิษฐานเผื่อฟิเลียส วันต่อมากลุ่มสตรีชุดเดิมได้เดินทางมาอธิษฐานเผื่อฟิเลียสอีก และในวันถัดมาศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ และผู้ปกครองโบสถ์อีกสองคนได้เดินทางมากล่าวคำหนุนใจ และร่วมกันอธิษฐานเผื่อฟิเลียสที่โรงพยาบาล และฟิเลียสเองได้ลุกขึ้นนั่งบนเตียงคนไข้ และได้อธิษฐานขอพระเจ้าทรงทำงานผ่านหมอพยาบาล และทีมแพทย์ ให้เธอหายเป็นปกติ ฟิเลียสได้อธิษฐานว่า...

“โอพระบิดาเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด ข้าพระองค์มีบุตรชายเพียงคนเดียว”

บุตรชายของฟิเลียส ซึ่งฟิเลียส เป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เลี้ยงดูเขามาจนเติบโตใหญ่ตามลำพัง ฟิเลียสหยุดไปโบสถ์หลังจากที่สามีของเธอได้ตายเมื่อหลายปีก่อน ลูกชายโกรธพวกพี่น้องของบิดา ที่ได้ยึดเอาบ้าน และทรัพย์สินสมบัติของพ่อไป หลังจากที่พ่อได้เสียชีวิต ในธรรมเนียมนของชาวเคนยา ภรรยาเป็นผู้รับผิดชอบสำหรับการอยู่ดีมีสุขของสามี ถ้าสามีตาย ผู้เป็นภรรยาต้องถูกปรักปรำสำหรับการตายนั้น ดังนั้น พวกเขาจึงยึดเอาทรัพย์สินสมบัติของครอบครัวไป

สมาชิกโบสถ์หมุ่นเวียนกันไปเยี่ยมฟิลิสที่โรงพยาบาลทุกวัน เป็นเวลาติดต่อกันตลอดสามเดือนขณะที่ฟิลิสนอนรักษาตัว และพักผ่อนในโรงพยาบาล พวกเขาเรียไรเงินกันเพื่อจ่ายให้โรงพยาบาลสำหรับค่ารักษาพยาบาลของฟิลิส

หลังจากที่ฟิลิสหายเป็นปกติ และหมออนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลได้ ฟิลิสได้กลับไปอาศัยอยู่ในบ้านเช่าหลังเดิม สมาชิกโบสถ์หลายคนได้ผลัดกันเดินทางไปเยี่ยมฟิลิสเป็นประจำ และให้การช่วยเหลือในความต้องการประจำวัน

และแล้วมีสิ่งน่าทึ่งบังเกิดขึ้น คนไข้ที่นอนพักในห้องรวมเตียงกันกับฟิลิสในโรงพยาบาลจำนวน 8 คนได้ขอรับบัพติศมา พวกเขารู้สึกประทับใจจากความรักความกรุณาที่สมาชิกโบสถ์แสดงออกต่อฟิลิส และพวกเขาอยากเข้าร่วมโบสถ์กับฟิลิส หลังจากนั้นก็มีคู่สามี-ภรรยาอีกเจ็ดคู่ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านละแวกเดียวกับฟิลิสต่างก็ขอรับบัพติศมาด้วย เช่นเดียวกันพวกเขารู้สึกสัมผัสได้จากสมาชิกโบสถ์ที่ให้ความรัก และเอาใจใส่ต่อฟิลิส เมื่อมารดาของฟิลิสเดินทางจากต่างจังหวัดห่างไกลมาเยี่ยมลูกสาว หัวหน้าแผนกสตรีของสำนักงานมิชชันเนนยาบังเอิญได้จัดให้มีการรับประทานอาหารเช้า และอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าร่วมกันสำหรับการหายป่วยของฟิลิส มารดาของฟิลิสซึ่งมีความเชื่อในคริสตจักรคริสเตียนอีกคนหนึ่ง ได้ตะลึงในความรักผูกพันของสมาชิกคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส เธอได้ประกาศตัวขอเข้าไปเป็นสมาชิกเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ต่อมาไม่นานผู้เป็นมารดา และน้องสาวของฟิลิสคนหนึ่งได้รับบัพติศมา

เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ ทำให้ลูกชายของฟิลิสรับบัพติศมา และแต่งงานกับสตรีแอ็ดเวนตีสคนหนึ่งในโบสถ์เดียวกับฟิลิส และเขาเอง ในปี 2018

ถึงเวลานี้ มีคนจำนวน 25 คนได้รับบัพติศมาสู่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส นับตั้งแต่ฟิลิสได้สูญเสียขาข้างขวาของเธอ ฟิลิสขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับการแลกเปลี่ยนที่แสนอัศจรรย์

ฟิลิส ได้กล่าวเป็นพยานว่า “ลูกชายของฉันได้กลับเข้าสู่โบสถ์ เพราะว่าฉันถูกตัดขาออกข้างหนึ่ง ฉันสูญเสียขาไปข้างเดียว แต่เหตุการณ์นี้ได้นำผลประโยชน์ด้านจิตวิญญาณให้เกิดขึ้นกับฉัน และครอบครัวของฉัน นอกจากนี้ยังได้นำอีก 25 คนมาหาพระเจ้า”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสร้างโรงพยาบาลเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสในเมืองที่ฟิลิสอาศัยอยู่ในประเทศเคนยา ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่มีแผนจะถวายเงินอย่างเอื้ออาทรเพื่อส่งเสริมงานด้านการแพทย์ของพระเจ้า อันรวมไปถึงเรื่องสุขภาพฝ่ายจิตวิญญาณด้วย ในประเทศเคนยา...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 12 ตุลาคม 2019

800 คนรับบัพติศมา

เล่าโดย ฟรานซิส แต้คชา วัย 32 ปี...ประเทศเคนยา

ฟรานซิส แต้คชา ตอนที่เขาอายุ 32 ปี เขาได้นำคนมากกว่า 800 คน มารับบัพติศมาในประเทศเคนยา ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ถูกจ้างโดยคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส สิ่งนี้เป็นไปได้ได้อย่างไร

ฟรานซิส แต้คชา เติบโตขึ้นในครอบครัวคริสเตียนที่แปลกในประเทศเคนยา คือพ่อมีอาชีพเป็นคนเลี้ยงแกะ เขาเป็นสมาชิกของโบสถ์คริสเตียนคณะหนึ่ง ส่วนแม่เป็นคริสเตียนอีกคณะหนึ่ง ที่ผ่านมาฟรานซิส แต้คชา เห็นพ่อและแม่ไปโบสถ์ในวันอาทิตย์เหมือนกัน แต่ไปกันคนละโบสถ์ ฟรานซิสถูกทั้งพ่อ และแม่ชวนให้ไปโบสถ์ร่วมกับพวกเขา แต่ฟรานซิสไม่มีความปรารถนาจะไปโบสถ์ใดโบสถ์หนึ่ง

ในตอนเป็นหนุ่ม ฟรานซิสได้เปิดร้านขายรองเท้ามือสองที่เมือง “คิทาเล” เขาได้ผูกมิตรเป็นเพื่อนกับนักเทศน์ในหลายคริสตจักร เขาถูกชวนให้เข้าเป็นสมาชิกของโบสถ์แห่งหนึ่ง แต่เมื่อได้ศึกษาดูแล้วเขาไม่รู้สึกอึดใจ จึงมุ่งแสวงหาความจริงในคริสตจักรอื่นต่อไป และเขาไปนมัสการในอีกสองสามคริสตจักร แต่ก็ไม่มีคริสตจักร หรือโบสถ์คริสเตียนคณะใดตอบคำถามที่อยู่ในความรู้สึกส่วนลึกที่เขาแสวงหาได้

วันหนึ่งฟรานซิสได้เข้าไปในการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณจัดโดยสหคริสเตียนสากล ซึ่งนำเสนอโดยนักเทศน์ห้าคน การประชุมนำเสนอในรูปแบบการอภิปรายธรรม ซึ่งได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองแล้ว เหล่านักเทศน์อธิบายกันในเรื่องหลักข้อเชื่อที่เหมือน และแตกต่างกันโดยทั่วไป ฟรานซิสรู้สึกตกใจที่ได้ยินนักเทศน์คนหนึ่งพูดเกี่ยวกับ “วิญญาณดี” และ “วิญญาณชั่ว” นักเทศน์คนนั้นกล่าวว่า วิญญาณที่สถิตอยู่กับศาสนาที่เป็นคริส-เตียนเป็นวิญญาณที่ดี แต่คนใดที่ไม่เข้าร่วมคริสตจักรถือว่าตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของวิญญาณที่ไม่ดี ฟรานซิสตัดสินใจในเวลานั้นว่าจะไม่ยอมกลับใจเป็นคริสเตียน แม้ว่าเขาจะไม่เข้าใจในหลักข้อเชื่อของคริสเตียนทุกคณะก็ตาม ฟรานซิสมีความเข้าใจตลอดมาว่า วิญญาณที่ดี คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นของพระเจ้า ซึ่งบันดาลให้เกิดแต่สิ่งดีๆ ส่วนวิญญาณชั่วคือซาตานและบริวาร นั่นคือเหล่าทูตสวรรค์ชั่วซึ่งมีซาตานเป็นหัวหน้า ซึ่งเขา และบริวารได้ถูกขับออกจากสวรรค์ มาหลอกลวงมนุษย์ในโลกนี้

เมื่อการประชุมเผยแพร่ในรูปแบบการอภิปรายธรรมได้จบลง ฟรานซิสได้ถามนักเทศน์ผู้นำเสนอคนหนึ่งว่าเขาสังกัดในคริสตจักรใด เขาตอบว่า “คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” ฟรานซิสไม่เคยได้ยินถึงคริสเตียนคณะเซเวนธ์เดย์ฯ มาก่อนเลย แต่ก็ได้จดจำชื่อ “แปลกๆ” นี้ไว้ในใจ

วันหนึ่งที่ร้านขายรองเท้ามือสองของฟรานซิส เขาถามชายสูงอายุซึ่งมีร้านขายรองเท้าอยู่ในบริเวณเดียวกัน ว่า “คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมีหลักข้อเชื่ออย่างไร” ชายสูงอายุตอบว่า

“นั่นเป็นคริสตจักรของซาตาน เพราะคริสตจักรนี้สอนเกี่ยวกับ “สัตว์ร้ายที่มีเขาหลายเขา...สอนเรื่องพญานาค หรืองูเฒ่า เป็นต้น”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น ฟรานซิสคิดในใจว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงเขาไม่ขอข้องแวะกับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นแน่

แปดเดือนผ่านไป ฟรานซิสได้ไปเข้าร่วมประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ ซึ่งนำเสนอในเชิงอภิปราย และเขา รู้สึกสนใจในหัวข้อที่นำมาอภิปราย จึงไปร่วมประชุมตลอดหนึ่งสัปดาห์ เขาสังเกตว่านักเทศน์ผู้นำเสนอ จะเปิดข้อพระคัมภีร์สนับสนุนสิ่งที่เขาเสนอทุกหัวข้อ ฟรานซิสมีความมั่นใจว่านักเทศน์ทั้งสามที่นำเสนอในการอภิปรายพูดความจริง พอวันสิ้นสุดการประชุม เมื่อผู้เทศนาเชิญให้ผู้ฟังมอบถวายตัว ฟรานซิส และอีกสามคนได้ยืนขึ้นถวายตัว และต่อมาทั้งสี่คนได้รับบัพติศมา

ตอนนั้นฟรานซิสอายุ 20 ปี มีใจร้อนรนต้องการประกาศความรอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์ เขาซื้อหนังสือหลายเล่ม และซื้อดีวีดี ที่สอนว่าจะเทศนาอย่างไร ต่อมาอีกหนึ่งปี เขาขายกิจการร้านรองเท้ามือสอง และเดินทางจากเมือง

หนึ่ง ไปยังอีกเมืองหนึ่ง ทำการเทศนาสั่งสอนตามข้างถนน และเข้าร่วมในการสนทนาธรรมกับนักเทศน์คนอื่นๆ ที่มาจากหลายคริสตจักร เมื่อมีคนรับเชื่อและขอรับบัพติศมา เขาจะแนะนำให้ตรงไปที่โบสถ์ เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

ฟรานซิสกล่าวเป็นพยานว่า “ขณะที่เราเทศนา เราได้เห็นการอัศจรรย์หลายอย่างเกิดขึ้น ที่พระเจ้าทรงทำผ่านพวกเรา...เมื่อเดือนที่ผ่านมามีคนถึง 50 คนขอรับบัพติศมาในคราวเดียวกัน”

ณ สถานที่แห่งหนึ่ง บาทหลวงคาทอลิกได้ขอให้ฟรานซิสเดินทางไปเมืองหลวงของเคนยา คือเมือง “ไนโรบี” และบาทหลวงได้จัดให้มีการอภิปรายขึ้น ณ ที่สาธารณะ ฟรานซิสอภิปรายโต้ตอบกับบาทหลวงสามคนเป็นเวลาสี่วัน ในวันที่ห้า บาทหลวงในท้องถิ่นห้ามไม่ให้สมาชิกของโบสถ์มาร่วมฟังการประชุมอภิปรายอีกต่อไป เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวาย ตำรวจในเครื่องแบบนายหนึ่งมาขอรับรองฟรานซิสให้เดินทางออกจากเมืองหลวงไปในวันนั้น

ต่อมาฟรานซิสมีทีมงาน ร่วมกันทำการรับใช้ในการประกาศ และผลัดเปลี่ยนกันเทศนา ฟรานซิสกล่าวว่า “พวกเราไม่รับบัพติศมาให้กับใคร แต่ให้โบสถ์แอ๊ดเวนตีสท้องถิ่นเป็นผู้ดูแล ซึ่งโบสถ์แอ๊ดเวนตีสทุกแห่งที่ทีมของเราเดินทางไปประกาศต่างรู้สึกขอบคุณ และมองเห็นคุณค่าในรูปแบบใหม่ของการประกาศเทศนาตามข้างถนนของพวกเรา ซึ่งได้รับผลดี”

ในเดือนกรกฎาคม ปี 2018 ฟรานซิสร่วมในการสนทนาธรรมในเมืองหนึ่ง ซึ่งมีหลายคนกลับใจใหม่ โดยเฉพาะจากกลุ่มคนที่ไม่เป็นคริสเตียนมาก่อน ขณะที่ประชาชนตามเมืองใหญ่ได้ฟังฟรานซิสเปรียบเทียบคำสอนจากหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา กับคำสอนของพระคัมภีร์ หลายคนได้ตัดสินใจรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ขณะนั้นมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองคนหนึ่งซึ่งถือศาสนาท้องถิ่นรู้สึกโกรธมาก และเขาสั่งให้ตำรวจในสังกัดจับตัวฟรานซิสไปสอบสวน

ขณะที่ฟรานซิสนั่งอยู่ที่สถานีตำรวจ ผู้ชนขนาดใหญ่ได้มายืนล้อมที่ด้านนอก ตัวแทนของผู้ชนได้มาเจรจาขอให้ตำรวจปล่อยตัวฟรานซิส “ขอให้ฟรานซิสพูดต่อไป” พวกเราที่นี่ต้องการจะรับฟังความจริง

หลังจากห้าชั่วโมงผ่านไป ฟรานซิสถูกปล่อยตัว โดยตำรวจเรียกเงินประกัน 10,000 ชิลลิง ซึ่งเท่ากับเงิน 3,200 บาท เมื่อฟรานซิสถูกปล่อยตัว ผู้ชนก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

ฟรานซิสกลับไปเทศนาต่อในคืนถัดมา และเขาเปลี่ยนไปนำเสนอคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เมื่อปิดการประชุมมีผู้ขอรับบัพติศมา 27 คน มีชายคนหนึ่งเติบโตขึ้นในครอบครัวที่ไม่ใช่คริสเตียน ได้ขอศึกษาพระคัมภีร์กับทีมงานของฟรานซิส เขาบอกว่า “การที่ฟรานซิส ถูกจับ แต่ไม่ยอมหยุดการเทศนาทำให้เขารู้สึกประทับใจมากจึงยอมศึกษาพระคัมภีร์ และได้พบความจริงว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด”

ฟรานซิสกล่าวเป็นพยานว่า “เมื่อผมได้เห็นคนที่ไม่มีพื้นฐานของคริสเตียนต้อนรับความจริง ผมรู้ว่าพวกเขามีความจริงใจ นายตำรวจที่สั่งให้ลูกน้องจับผม ผมอธิษฐานให้เขาเปิดใจศึกษา เขาอาจได้พบความจริงก็เป็นได้ถ้าเขามีความจริงใจ”

ฟรานซิสเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณอย่างไม่หยุดหย่อน โดยมีภรรยาของเขา และบุตรสาวอายุ 4 ขวบ และลูกชายวัยสามสัปดาห์ร่วมเดินทางไปด้วย ฟรานซิสมีทีมเพื่อนแอ๊ดเวนตีสอีกสามคน พวกเขาช่วยฟรานซิสในการเทศนา และการจัดเตรียมการทุกอย่าง ในพวกเขาไม่มีใครเป็นศาสนาจารย์ แต่ทุกคนเป็นนักเทศน์จิตอาสาผู้รับใช้พระเจ้า ประกาศเรื่องการเสด็จกลับมาในอีกไม่ช้าของพระเยซูคริสต์

ฟรานซิสกล่าวสรุปว่า “พวกเราไม่ได้ทำงาน หรือเทศนาในโบสถ์ แต่พวกเราแบ่งปันข่าวดีว่า พระเยซูใกล้จะเสด็จกลับมาแล้ว”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศเคนยา...
ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ณ โอกาสนี้เป็นพิเศษ...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 19 ตุลาคม 2019

ความเกลียดชังที่มีให้พ่อ

เล่าโดย ไมเคิล คุชจู วัย 38 ปี...ประเทศซูดานใต้

ไมเคิล คุชจู เกลียดพ่ออย่างที่สุด เท่าที่เขาจำความได้ บางคนถามไมเคิลว่า ตอนนี้พ่อของเธออยู่ที่ไหน ซึ่งไมเคิลจะตอบไปว่า “พ่อของผมตายแล้ว” คำตอบนี้แสดงให้เห็นว่า ไมเคิลเกลียดพ่อของเขามากเพียงใด พ่อได้หย่าจากแม่ของไมเคิล ตอนที่ไมเคิลอายุได้ 9 ปีในประเทศ “ยูกันดา” ไมเคิล เคยไปเยี่ยมฟาร์มของพ่อ และพ่อใช้ให้ไมเคิลทำงานหนัก เมื่อไมเคิลทำงานแต่ละวันเสร็จ พ่อไม่ได้ให้อาหารแก่ไมเคิลรับประทาน เขาต้องหาผัก หรือผลไม้กินเอง ไมเคิลจึงรู้สึกเกลียดชังพ่ออย่างยิ่ง

วันหนึ่งเมื่อไมเคิลไปเยี่ยมพ่อกลับมา เขาบอกเรื่องนี้กับแม่ “ผมคงจะไม่ไปอยู่กับพ่ออีกต่อไป” และจากวันนั้นไมเคิลไม่กลับไปฟาร์มของพ่ออีกเลย ในใจของไมเคิลรู้สึกขมขื่น ชีวิตของไมเคิลต้องพบกับความยากลำบาก และไมเคิลพูดเสมอว่า ที่เขาต้องลำบากอย่างนี้ก็เพราะพ่อแยกทางเดินกับแม่ เขาเคยคิดว่าถ้าพ่อไม่แยกทางกับแม่ ชีวิตของเขาคงไม่ต้องตกต่ำอย่างนี้

เมื่อไม่มีเงิน ไมเคิลต้องออกจากโรงเรียน เมื่อเขาสอบชั้นที่ 11 ผ่าน (ม.5) แต่เขาไม่มีโอกาสเรียนต่อชั้นที่ 12 (ม.6) ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของชั้นมัธยมปลาย ในโอกาสต่อมา จากการที่เพื่อนๆ มองเห็นแววของเขา เขาพยายามฝึกฝนจะเป็นนักร้องประเภทพุดเร็ว ๆ เป็นจังหวะพร้อมการโยกตัวไปมาซึ่งเรียกว่า “เร็ปเปอร์” ต่อมาเขาย้ายไปปักหลักที่ประเทศเคนยา และทำงานในไนต์คลับเป็นเวลาสองปี และในที่สุดเขาเบื่อกการใช้ชีวิตกลางคืน ซึ่งมีการกินการดื่ม และผูกพันกับพวกผู้หญิงกลางคืน เมื่อลู่ทราบข่าวเกี่ยวกับไมเคิล ลู่ได้เรียกให้ไมเคิลไปอยู่กับเขาที่ประเทศซูดานใต้ ไมเคิลนำเอาการร้องเพลง และการเต้นแบบ “ฮิป ฮอป” ไปทำงานที่ไนท์คลับที่เมือง “จูบา” ประเทศซูดานใต้

วันหนึ่งเมื่อไมเคิลเดินไปตามถนน เจ้าของร้านค้าคนหนึ่งถามไมเคิลว่า “คุณไปนมัสการที่โบสถ์ไหน” ไมเคิลหยุดมอง แล้วตอบว่า “ผมไม่ไปนมัสการที่ไหน”

ชายเจ้าของร้านค้าถามต่อว่า “ทำไมล่ะครับ”

ไมเคิลตอบว่า “มองดูหน้าตา ทรงผมยาว และเสื้อผ้าที่ผมสวมใส่สิ....คุณคิดว่าผมสามารถจะเข้าโบสถ์ได้อยู่หรือ”

“ก็ลองไปโบสถ์กับผมดูสิ ...ว่าจะมีใครต้อนรับคุณไหม” เจ้าของร้านชี้ชวน

“แล้วคุณไปนมัสการที่โบสถ์ไหนล่ะ” ไมเคิล ถามต่อ

“โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสจูบา ในเมืองนี้เอง” เจ้าของร้านตอบ

“คุณเป็นสมาชิกโบสถ์แอ็ดเวนติสหรือ...ผมเคยได้ยินมาว่า ดูเหมือนพวกคุณถือปฏิบัติเคร่ง แต่บางคนก็วิจารณ์ว่า พวกคุณอธิษฐานอย่างผิดๆ และรักษาโรคแบบปลอมๆ” ไมเคิล บอกสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมา

เจ้าของร้านพูดอย่างอารมณ์ดีว่า “แปลกดีนะ ผมไม่เคยพบเห็นอย่างที่คุณว่า...คุณลองมาพิสูจน์ดีไหมครับ จะเป็นอย่างไรที่คุณได้ยินมาหรือเปล่า....ไปโบสถ์กับผมสิ แล้วจะได้รู้ด้วยตัวคุณเองทุกอย่าง” แต่ไมเคิล ตอบว่า ตอนนี้ผมยังไม่พร้อม....แล้วเขาเดินจากไป

ในครั้งต่อมาเมื่อไมเคิลเดินผ่านหน้าร้านแห่งนั้น เขาสร้างหันหน้าไปทางอื่น ไม่มองไปที่หน้าร้าน ไม่อยากพบหน้าเจ้าของร้าน แต่ไมเคิลได้ยินเสียงร้องทักจากเจ้าของร้าน....พลางพูดเชิญชวนว่า

“ในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ทางโบสถ์จะเปิดประชุมเผยแผ่พระกิตติคุณ...ขอเชิญคุณมาเยี่ยม และฟังดูนะครับ”

ไมเคิลไม่ทราบว่าจะคิดอย่างไร เขาไปรับฟังในการประชุมดังกล่าว ไมเคิลชอบการอธิษฐานแบบง่าย ๆ ส่งตรงถึงพระเจ้า จากนั้นศาสนจารย์พูดเกี่ยวกับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส พร้อมทั้งอ้างอิงข้อพระคัมภีร์ เป็นการแสดงว่าพระเจ้าทรงตั้งวันสะบาโตไว้ตั้งแต่แรกสร้างโลก และพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงวันสำหรับนัมัสการ จากวันเสาร์เป็นวันอาทิตย์ แต่อย่างไร

ที่ประชุมเผยแผ่ได้แจกพระคัมภีร์ให้ผู้เข้าฟังการประชุม เมื่อมาถึงบ้านไมเคิลเปิดพระคัมภีร์อ่านอย่างสนใจมาก หลายวันผ่านไปเขารู้สึกมั่นใจว่าวันสะบาโต คือวันเสาร์นั่นเอง

ในวันเสาร์สุดท้ายของการประชุม ไมเคิลยืนขึ้นพร้อมกับผู้ตัดสินใจรับพระเยซูคนอื่นๆ และในที่สุดพวกเขาได้รับบัพติศมาที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง ไม่มีใครวิพากษ์วิจารณ์การแต่งตัวแบบคนที่ยกกลางคืนของไมเคิล แต่เมื่อไมเคิลไปนัมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโตถัดมา เขาได้เห็นสอง หรือสามคนมองดูที่ผมของเขา มีคนหนึ่งพูดกับเขาว่า “ไหนๆ คุณก็รับบัพติศมาแล้ว คุณไม่คิดจะซอยผมของคุณออกบ้างหรือ”

ไมเคิลตอบว่า “อย่าทำทายนผมนะครับ แซมสันยังไว้ผมยาว... ผมยาวอย่างนี้ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายใช่ไหม” สมาชิกคนหนึ่งกล่าวว่า “แต่แทบทุกคนมองดูที่ผมของคุณแทบไม่วางตา”

ไมเคิล ตอบว่า “ผมไม่ถือครับ พระคัมภีร์สอนว่า อย่าให้เราตัดสินคนอื่น...ใช่ไหมครับ”

เวลาผ่านไปเมื่อไมเคิลแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตของเขาที่ประชุมตามโบสถ์ต่างๆ เขารู้สึกว่ามีหลายคนเพ่งมองที่ทรงผมยาวของเขา เขารู้สึกว่า ผมยาวแบบของเขาไม่น่าจะถูกตอง เวลาผ่านไปเขาตระหนักว่าทรงผมแบบของเขา ฟีน้องในคริสตจักรรับได้ และรักเขา ฉะนั้นเขาตัดสินใจไปที่ร้านตัดผม และทำทรงผมแบบสุภาพชนทั่วไป...เพื่อให้พวกฟีน้องสบายใจขึ้น ไม่ใช่ทรงผมของนักร้อง นักเต้น “เร็ปเปอร์” อีกต่อไป และในเวลาเดียวกัน เขานึกถึงพ่อของเขาขึ้นมา เขาอ่านในพระธรรม มัทธิว 6:15 ซึ่งกล่าวว่า “แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน”

ไมเคิลอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า การให้อภัยซึ่งกันและกัน เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ เรียนรู้เรื่องการให้อภัยด้วยเถิด”

ต้องใช้เวลาสามเดือนที่จะหาเบอร์โทรของพ่อ และมีจิตใจพร้อมที่จะโทร ก่อนโทร ไมเคิลคิดว่าพ่อของเขาจะแสดงอาการโกรธอย่างหนักเหมือนก่อน... แต่พ่อไม่เป็นคนเดิมเหมือนในอดีตอีกต่อไป....

พ่อได้เอ่ยถามว่า “ใครกำลังพูดอยู่.....” ผมได้ตอบไปว่า “ผม.....ลูกชายของคุณพ่อเองครับ” เมื่อพ่อได้ยินเสียงของไมเคิล พ่อเจียบไป ไมเคิลเลยพูดต่อว่า

“เป็นการยากที่ผมจะอธิบายให้พ่อรับทราบ ว่าชีวิตที่ผ่านมาของผมต้องพบกับอะไรบ้าง”

“ไม่เป็นไรหรอกลูก” พ่อพูดที่ปลายสายอีกด้านหนึ่ง “อย่าให้ลูกเป็นกังวลอะไร พ่ออยากได้ลูกกลับมาเป็นลูกของพ่ออีก... กลับบ้านเราลูก เมื่อลูกจัดแจงทุกอย่างได้ พ่อจะคอยต้อนรับลูก และอวยพรให้ลูก”

ในเวลานั้น “ความขมขื่น และความเกลียดชังละลายออกไปจากดวงใจของไมเคิล” ไมเคิลกล่าวเป็นพยานในภายหลังว่า ผมเคยคิดว่า ผมจะเกลียดพ่อไปจนตลอดชีวิตของผม แต่ตอนนี้ ผมอายุ 38 ปี มีอาชีพเป็นคนขับรถรับจ้าง และทำงานอื่นๆ หลายอย่างในเมืองจุมบาเมื่อมีเวลา “แต่ทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนไปเพราะการได้ฟังคำเทศนา และคำสอนของพระเจ้าโดยคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส คริสตจักรแห่งนี้ซึ่งที่จริงแล้ว กำลังเตรียมผู้คนสำหรับแผ่นดินสวรรค์...”

ขอบคุณฟีน้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ช่วยถวายเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามอย่างเต็มความสามารถเพื่อเป็นกองทุนนำไปสร้างห้องเรียนโรงเรียนวันสะบาโตสำหรับเด็กๆ ที่เมืองจุมบา โบสถ์ที่ไมเคิลไปนัมัสการทุกวันสะบาโต ...อันเป็นส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้างอาคารเรียนให้กับโรงเรียนมัธยมแอ๊ดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่ใกล้เคียงกับโบสถ์แอ๊ดเวนตีสแห่งจุมบา....ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 26 ตุลาคม 2019

การค้นหาคความจริงในคริสตจักร 13 แห่ง

เล่าโดย แมรี จอห์น ไอจา วัย 42 ปี...ประเทศชูดานใต้

แมรี ไอจา ไม่เคยคิดว่าจะเป็นเรื่องยากยิ่งจริงๆ ที่จะค้นหาโบสถ์ หรือคริสตจักรที่ “ใช่” ตามพระคัมภีร์ แมรี เติบโตขึ้นมาในครอบครัวคริสเตียนที่นมัสการในคริสตจักรใหญ่ของประเทศชูดานใต้ แต่เธอไม่ค่อยมีความสุขเต็มที่ เธอมองไม่เป็นความเป็นหนึ่ง หรือความรักแบบของพระคัมภีร์ในคริสตจักร ...

เมื่อแมรี อายุ 16 ปี เธอได้ย้ายไปนมัสการพระเจ้าในคริสตจักรของอีกนิกายหนึ่งในคริสตจักรแห่งใหม่ แมรีสังเกตเห็นการแข่งขันกันอย่างรุนแรงที่ตนจะได้รับเลือกเป็น มัคทายก หรือผู้ปกครองของโบสถ์ พวกเขาถกเถียงกันอย่างไม่หยุดหย่อนเกี่ยวกับว่า ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ แมรีมองไม่เห็นความรักใดๆ ดังนั้นเธอได้ย้ายออกไปจากคริสตจักรแห่งนั้นหลังจากนมัสการได้สองปี

คริสตจักรหรือโบสถ์อันดับต่อมา แมรีรู้สึกว่สมาชิกโบสถ์มีความสนใจในงานของมิชชันนารี คือการประกาศพระกิตติคุณ แต่อยู่มาเมื่อคริสตจักรได้รับเสื้อผ้า และข้าวของเครื่องใช้ที่ส่งมาให้คริสตจักรเต็มคอนเทนเนอร์ขนาดใหญ่ เหล่าสมาชิกคริสตจักรทั้งหลายต่อสู้ และแก่งแย่งกันว่าจะแบ่งเสื้อผ้า กางเกง กระโปรง เสื้อเชิ้ต เสื้อยืด และรองเท้าอย่างไรจึงจะยุติธรรม เมื่อเห็นเช่นนั้น แมรีได้ลาออกจากคริสตจักรไป

ในคริสตจักรแห่งที่สี่ แมรีอุทิศเวลาไปรับใช้พระเจ้าโดยการไปกวาดใบไม้ใบหญ้าที่สนามหญ้าด้านหน้าโบสถ์ วันหนึ่งขณะที่แมรีกวาด เธอรู้สึกอ่อนวามขึ้นที่ขาข้างซ้าย ต่อมาเมื่อกลับถึงบ้าน ขาข้างนั้นบวมขึ้น แมรีไปหาหมอผี ซึ่งหลังจากรับฟังเรื่องราวแล้ว หมอผีบอกว่ ที่แมรีรู้สึกอ่อนวามขึ้นที่ขา ขณะที่เธอกวาดใบไม้ที่สนามหญ้าหน้าโบสถ์ เพราะว่แมรีได้ก้าวไปเหยียบพื้นบริเวณที่มีผู้แข่งสาปไว้ กล่าวคือมีใครสักคนในโบสถ์โกรธแมรี และมุ่งประสงค์ร้ายที่ตัวเธอ เมื่อรู้ว่แมรีชอบไปช่วยกวาดสนามหญ้า จึงทำพิธีแข่งสาปพื้นที่ตรงบริเวณนั้นไว้

หมอผีรักษาอาการเจ็บปวดของแมรีด้วยการใช้ใบมีดโกนกรีดเล็กๆ ให้เลือดซึมออกจากบริเวณศีรษะ และลำตัวจนถึงนิ้วเท้ากว่าสิบจุด จากนั้นหมอผีได้นำรากสมุนไพรมาตำให้ละเอียด แล้วผสมกับน้ำสะอาด ส่งให้แมรีนำไปทาทั่วตัววันละสองครั้ง แมรีรักษาโรคแบบนี้เป็นเวลาเกือบสามปี อย่างไรก็ตามก่อนแมรีหายเป็นปกติ เธอเจ็บปวดตามร่างกายจนเดินไม่ได้ ไปไหนในบ้านต้องคลานไป

เสร็จแล้ววันหนึ่ง ความเจ็บปวดได้หายไปอย่างพลิดทิ้ง แมรีสามารถเดินได้อีกครั้งหนึ่ง หมอผีประกาศว่การรักษาโรคของเขาสัมฤทธิ์ผล เสร็จแล้วเขาเขียนบนแผ่นกระดาษเล็กๆ เหมือนเป็นบิลเก็บเงิน มีข้อความว่สำหรับค่ารักษา “แพะโตเต็มวัย 2 ตัว” ซึ่งสำหรับฐานะของแมรี นับว่เป็นเงินก้อนโตทีเดียว

แมรีไม่กลับไปนมัสการที่โบสถ์แห่งนั้นอีกเลย เพราะกลัวโดนคำแข่งสาป เธอเลือกไปโบสถ์แห่งที่ห้า และไปนมัสการที่โบสถ์แห่งนั้นอย่างสัตย์ซื่อทุกวันอาทิตย์ จนกระทั่งมีโบสถ์หลังใหม่ซึ่งอยู่ใกล้บ้านสร้างเสร็จ แมรีได้ไปร่วมนมัสการเป็นโบสถ์แห่งที่หก ประมาณหนึ่งปียังไม่รู้สึกอึดใจนัก หลังจากนั้นแมรีได้ย้ายไปนมัสการในโบสถ์แห่งที่เจ็ด และที่แปดตามลำดับ

ช่วงเวลาต่อมา แมรีให้กำเนิดบุตรชายหนึ่งคน ขณะที่เธอพักฟื้นคนเดียว เธอจิบน้ำร้อน ปรากฏว่เธอรู้สึกปวดแสบปวดร้อนที่ลำคอ และต่อมาลำคอเกิดบวมเป่ง หมอผีได้บอกกับแมรีว่ ใครคนหนึ่งพยายามจะฆ่าเธอโดยการแอบเอายาพิษผสมในน้ำร้อนให้เธอดื่ม

แม่ที่ต้องใช้เวลาเป็นปีหนึ่ง-นอนบนเตียงทำงานไม่ได้ หมอผีทำการบดรางไม้ผสมน้ำเป็นยารักษาโรค และบอกให้เธอดื่มทุกวัน จนครบหนึ่งปี ในที่สุดแม่ก็หายเป็นปกติ

แม่ได้ไปเยี่ยมนมัสการคริสตจักร หรือโบสถ์แห่งใหม่อยู่ทุกบ่อ เพื่อค้นหา “ความรักแท้” และ “ความเป็นหนึ่ง” แม่ก็เกิดเจ็บป่วยอีกสองครั้งหลังจากนั้น ทั้งสองครั้งหมอผีปรักปรำว่า “แม่บังเอิญได้รับคำแช่งสาป ในครั้งที่สี่ ที่เธอมีอาการบวมที่คอ และการบวมได้ลามไปทั่วร่างกายของเธอ หมอผีบอกว่ามีใครบางคนแอบโรยยาพิษลงในอาหารของแม่ แต่หมอผีไม่อาจช่วยอะไรเธอได้อีก แม่ก็ไปหาหมอผีคนที่สอง และต่อมาไปหาหมอผีคนที่สาม หมอผีทั้งสามพูดเสียงเดียวกันว่ามีใครคนหนึ่งวางยาพิษในอาหารที่แม่รับประทาน พวกเขาใช้คอมพิวเตอร์ของพวกเขาแสดงให้เห็นยาพิษในลำไส้เล็กของแม่ แต่ไม่มีหมอผีคนใดช่วยรักษาให้หายได้

ในที่สุดแม่ก็ได้ไปนมัสการที่โบสถ์ใหม่ เป็นแห่งที่สิบสาม และในโบสถ์แห่งนี้ แม่มีความปรารถนาที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าในทุกปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ไม่เพียงอธิษฐานอย่างเดียว ในเรื่องที่สำคัญ แม่ได้ดื่มน้ำพร้อมกับไปด้วยเป็นเวลาสามวัน วันหนึ่งแม่ไปที่โรงพยาบาล เมื่อนายแพทย์ท่านหนึ่งได้รับรู้ว่าแม่ได้ดื่มน้ำพร้อมกับไปพร้อมกัน นายแพทย์คนนั้นบอกแม่ไว้ว่า “นั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดคนหนึ่งจะทำได้ เพราะเท่ากับแม่ได้ทูลขอพระเยซู นายแพทย์ผู้ประเสริฐเป็นผู้รักษาโรคให้” นายแพทย์คนที่พูดประโยคนั้นกับแม่ได้จัดยาให้กับแม่หนึ่งเข็ม ในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงต่อมาอาการบวมตามร่างกายของแม่เริ่มลดลง และเธอหายเป็นปกติ

ต่อมาแม่ได้ไปนมัสการที่โบสถ์แห่งใหม่อีกแห่งหนึ่ง โบสถ์นั้นเป็นโบสถ์ใหญ่มีศิษยาภิบาล และผู้ช่วยศิษยาภิบาลเป็นผู้ดูแล แม่รู้สึกมีความสุขที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธอ แต่เธอยังไม่พบกับสันติสุขที่แท้จริงในโบสถ์ใหญ่แห่งนั้น เพราะวันหนึ่งศิษยาภิบาล และผู้ช่วยเกิดขัดแย้งกัน เกี่ยวกับว่าจะขายก้อนหินที่บิดแล้วให้ใคร หลังจากที่ได้ช่วยกันทุบจากหินก้อนใหญ่ ให้เป็นก้อนเล็ก...แม่รู้สึกว้าว “อย่างนี้ฉันจะหาสันติสุขได้จากที่ไหน จึงไม่กลับไปนมัสการที่โบสถ์แห่งนั้นอีก

ในวันต่อมา แม่ก็มาถึงโบสถ์แอ๊ดเวนตีส เป็นโบสถ์แห่งเดียวที่แม่เคยไปเยี่ยมมานานแล้ว เมื่อสิบกว่าปีก่อน แม่ได้ไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีสแห่งนั้น เธอจดจำใบหน้าแห่งสันติสุขของพี่น้องคริสเตียนแอ๊ดเวนตีสในโบสถ์แห่งนั้นได้ แม่ตัดสินใจไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส....

หลังจากที่แม่ไปนมัสการในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสแห่งนั้นไม่นาน เธอได้ไปรับฟังในการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณที่ทางโบสถ์จัดขึ้น หลังการประชุมเสร็จสิ้นลง แม่เข้าใจเรื่องพระกิตติคุณ และมีสันติสุขอย่างเต็มล้น แม่จึงขอรับบัพติสมาเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักร

นับแต่นั้นมาแม่ก็ไม่รู้สึกกลัวคำแช่งสาปตามที่หมอผีบอกอีกต่อไป ทั้งไม่กลัวว่าจะมีใครมาวางยาพิษในน้ำหรืออาหาร เพราะพระเยซูเป็นนายแพทย์ผู้ประเสริฐสามารถช่วยเธอได้ทุกเรื่อง ...ต่อมาสามีของแม่ก็ได้รับบัพติสมาเข้าสู่คริสตจักรด้วยเช่นกัน

แม่ก็กล่าวเป็นพยานว่า “ตอนนี้ฉันใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ ฉันและครอบครัวมีความสุขไม่ต้องกลัว หรือเป็นกังวลเรื่อง “คำแช่งสาป” หรือ “ยาพิษ” อีกต่อไป เพราะพระเยซูทรงมีอำนาจยิ่งใหญ่กว่า และพวกเราที่เชื่อในพระองค์ เป็นบุตรชายหญิงของพระองค์กันทุกคน”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน สำหรับการที่ท่านทั้งหลายได้ถวายทรัพย์ ในวันสะบาโตที่สิบสามในปี 2016 ซึ่งสำนักงานคริสตจักรได้นำไปสร้างห้องเรียนวันสะบาโตสำหรับเด็กๆ ในคริสตจักรจุมบาแอ๊ดเวนตีส โบสถ์ที่แม่ และครอบครัวนมัสการในวันสะบาโต.....ขอพระบิดาทรงอวยพระพรให้พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 2 พฤศจิกายน 2019

ความฝันของทหาร

เล่าโดย ดาเนียล เดง มาซิค วัย 39 ปี...ประเทศชูดานใต้

ดาเนียล เดง มาซิค เป็นทหารบกช่างสูงบึกบึน ในประเทศชูดานใต้ เขาไม่ต้องการเข้าไปในการต่อสู้ในสงครามกลางเมืองกับพี่น้องร่วมชาติของเขา ดาเนียลได้อธิษฐาน และอดอาหารเป็นเวลาสามวัน ทูลขอสันติสุขจากพระเจ้าสำหรับประเทศของเขาในปี 2013

“โอพระบิดาเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากพระองค์ ข้าพระองค์เป็นทหาร เหล่าผู้นำและประชาชนส่วนใหญ่ต้องการให้ข้าพระองค์สู้รบกับพี่น้องร่วมชาติของข้าพระองค์ในสงครามกลางเมือง โปรดอวยพระพรให้ประชาชนชาวชูดานใต้มีสันติสุขด้วยเถิด...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

ในวันที่สามของการอดอาหาร และอธิษฐาน ดาเนียลฝันร้าย มีทูตสวรรค์สามองค์นั่งห่มด้วยผ้าสีขาวสว่าง สดใสมาปรากฏตัว ณ ห้องนอนของเขาที่เมือง “อีโรล” ซึ่งเป็นบ้านเกิดของดาเนียล เมืองนี้ห่างจากเมืองจูกา ซึ่งเป็นเมืองหลวงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ 8 ชั่วโมง

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งสั่งดาเนียลว่า... ตื่นขึ้นสิ และร้องเพลงกับพวกเรา”

ด้วยความฉงนสนเท่ห์ ดาเนียลเอ่ยถามว่า “พวกท่านมาจากที่ไหน”

“การอดอาหาร และคำอธิษฐานของท่านได้รับคำตอบจากพระเจ้าผู้สร้าง” ทูตสวรรค์องค์หนึ่งตอบ “นี่คือเหตุผลที่พระองค์ทรงส่งเราลงมา เพื่อประกอบพิธีบัพติศมาให้ท่าน”

ในความฝันดาเนียลร่วมร้องเพลงกับเหล่าทูตสวรรค์ สรรเสริญพระเยซูสำหรับความรอดของพระองค์ จากนั้นทูตสวรรค์ทั้งสามนำดาเนียลไปที่ทะเลสาบอีโรล” ซึ่งอยู่นอกเมือง ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำชุดสีขาวมาให้ดาเนียลสวม และเดินนำดาเนียลลงไปในน้ำ และประกอบพิธีบัพติศมาให้เขา ขณะที่ทูตสวรรค์อีกสององค์เฝ้ามองอย่างใกล้ชิด

ภายหลัง เหล่าทูตสวรรค์มอบพระคัมภีร์ให้ดาเนียลเล่มหนึ่ง และนำเขาไปที่โบสถ์แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกล ทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดว่า “เจ้าจะพบบางสิ่งที่น่าสนใจที่นั่น”

จากนั้นทูตสวรรค์ทั้งสามองค์ได้อันตรธานไป ดาเนียลเข้าไปในโบสถ์ เขาพบผู้คนหลายคนนอนตายอยู่บนพื้น โบสถ์มีเพียงเด็กชายอายุ 2 ขวบคนหนึ่งที่ม่มีชีวิตอยู่ และเขาขอเด็กคนนั้นอธิษฐานร่วมกับเขา ขณะที่เขาและเด็กคนนั้นอธิษฐานร่างของสมาชิกโบสถ์ทั้งหลายที่นอนตายบนพื้นพากันฟื้นสู่ชีวิตทุกคน

ในช่วงขณะนั้นเอง ดาเนียลตื่นขึ้นจากการนอนหลับ และตลอดสามปีนับจากความฝันในคืนนั้น เขายังสงสัยว่า ความฝันของเขาหมายความว่าอย่างไร

ในปี 2017 เขาพบศาสตราจารย์คริสเตียนคนนั้น ที่ได้รับบัพติศมาให้กับเขา และภรรยา ในช่วงนมัสการในโบสถ์วันอาทิตย์ อาทิตย์หนึ่ง ซึ่งเมื่อดาเนียลโผล่ขึ้นจากน้ำ เขาได้ทำบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ไม่เคยทำ คือเขาร้องให้ซึ่งเขาได้เอ่ยถาม ศาสตราจารย์คนที่รับบัพติศมาให้เขาว่า “เหตุใดผมจึงร้องให้”

“เป็นผลงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ศาสตราจารย์ตอบ

ตอนนั้นดาเนียลรู้สึกสับสน และโกรธ เมื่อรู้สึกโกรธยิ่งร้องไห้หนักขึ้น เมื่อเขามองเห็นทุกคนมองดูเขาเป็นตาเดียว ดาเนียลรู้สึกอับอาย แต่ไม่หยุดร้องไห้ ตามปกติแล้วผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วในประเทศชูดานใต้

จะไม่ร้องไห้ง่าย ๆ ยิ่งเขาเป็นทหารร่างกายบึกบึนแน่นอนจะไม่ร้องไห้ ดาเนี่ยลร้องไห้เป็นพัก ๆ ในช่วงเวลาสองวัน
ต่อมา ขณะนั้นหลานชายของดาเนี่ยลวัย 22 ปีคนหนึ่งได้เดินทางมาเยี่ยมดาเนี่ยล ดาเนี่ยลไม่อาจซ่อนน้ำตาที่ไหล
ออกมาได้ ดาเนี่ยลอธิบายให้หลานชายฟังว่า เขาร้องไห้ตั้งแต่ได้รับบาดเจ็บเมื่อสองวันก่อน....

หลานชายได้ถามว่า “เหตุใดลุงจึงรับบาดเจ็บในโบสถ์แห่งนั้น” หลานชายชื่อ อับราฮัม แสดงความเห็น
ว่า “โบสถ์แห่งนั้นไม่ใช่โบสถ์ที่เที่ยงแท้”

อับราฮัม มอบพระคัมภีร์ให้ดาเนี่ยลเล่มหนึ่ง และกล่าวหนุนใจให้ลุงศึกษาเรื่องวันสะบาโต ทันใดนั้น
ดาเนี่ยลตระหนักว่า เขาควรจะนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ตามที่หลานชายแนะนำ

ในวันสะบาโตถัดมา ดาเนี่ยล และภรรยาของเขาเดินทางไปในมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ด้วย
กัน หลังจากนั้นสามเดือน วันที่ 20 มกราคม 2018 ดาเนี่ยล และภรรยาได้รับบาดเจ็บในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์
เมื่อโผล่ขึ้นมาจากอ่างรับบาดเจ็บ ดาเนี่ยลไม่ได้หลังน้ำตาร้องไห้เหมือนการรับบาดเจ็บครั้งก่อน

“ความฝันของผมได้เป็นจริงแล้ว” ดาเนี่ยลกล่าวด้วยความตื่นเต้นต่อหน้าเหล่าสมาชิกในโบสถ์ และหลัง
จากนั้นเขาได้เล่าความฝันของเขาให้พี่น้องสมาชิกฟัง

เมื่อน้องชายทั้งสอง และน้องสะใภ้ของดาเนี่ยล ได้ฟังคำพยานในความชื่นชมยินดีของดาเนี่ยล ผู้เป็นพี่ชาย
คนโตพวกเขา พวกเขา และครอบครัวได้รับบาดเจ็บในอีกไม่กี่เดือนต่อมา ขณะนี้คุณแม่ของดาเนี่ยล ก็กำลังศึกษา
พระคัมภีร์ในชั้นเตรียมรับบาดเจ็บ

ขณะที่เขียนข่าวนี้ ดาเนี่ยล อายุ 39 ปี เขาเป็นพยานเสมอว่า พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขาอย่างไร
เขาอธิษฐานทูลขอ “สันติสุขสำหรับประเทศชูดานใต้ในปี 2013 และพระเยซูตอบด้วยความฝันที่แสดงให้เห็นวิถีที่
นำไปสู่สันติสุขแท้จริง - นั่นคือมอบถวายดวงใจแด่พระเยซูผ่านพิธีรับบาดเจ็บ”

ดาเนี่ยลกล่าวว่า “ผมมีความสุข ไม่มีการร้องไห้ ตอนนี้ผมรู้สึกมีความสุขดีกว่าที่ผ่านๆ มานับตั้งแต่ผมได้รับ
บาดเจ็บใหม่ในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ที่ได้ถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสามของปี 2016 ซึ่งทางสำนักงาน
คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ประเทศชูดานใต้ ซึ่งได้นำไปสร้างห้องเรียน โรงเรียนสะบาโตสำหรับเด็ก ของโบสถ์
แอ๊ดเวนตีส์ในเมือง “จูบา” และสำหรับเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสหนึ่งจะนำไปสร้างโรงเรียน
ระดับมัธยมปลายแอ๊ดเวนตีส์ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ที่ดาเนี่ยล และครอบครัวเข้ามัสการ ขอพระเจ้าทรง
อวยพระพรแต่พี่น้องทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 9 พฤศจิกายน 2019

หักเทศน์บนรถประจำทาง

เล่าโดย ซามูเอล ดากิจิมานา วัย 59 ปี...สาธารณรัฐรวันดา

บางคนเล่นมือถือ หรืออ่านหนังสือเมื่อนั่งรถประจำทาง แต่ ซามูเอล ดากิจิมานา เทศนา ซามูเอลพูดเกี่ยวกับพระเยซู และการเสด็จกลับมาในไม่ช้าของพระองค์ เขาทำเช่นนี้ขณะนั่งรถบัสไปทำงานทุกเช้าในเมืองคิกาลี เมืองหลวงของสาธารณรัฐรวันดา เขาไม่เคยรู้เลยว่า ถ้อยคำของเขามีผลกระทบต่อผู้ฟังคนใดหรือไม่อย่างไร

จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ซามูเอลกำลังเดินข้ามถนน เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งเรียกเขาว่า “อาจารย์ โปรดหยุดสักประเดี๋ยว” ซามูเอล ไม่ใช่อาจารย์ (ศาสนาจารย์) แต่เขาก็คุ้นเคยกับการถูกเรียกว่า “อาจารย์” อยู่บ่อยๆ สาเหตุเพราะพวกเขาได้ยิน หรือฟังผู้คนเล่าถึง การที่เขาพูด หรือเทศนาเรื่องพระเจ้าบนรถประจำทาง เมื่อถูกเรียกจากด้านหลัง ซามูเอลหยุดและหันหน้าไปดูผู้หญิงคนที่เรียก และคอยดูว่าเธอจะพูดอะไรต่อ

“เราเคยพบกันมาก่อนหรือเปล่าครับ” ซามูเอลเอ่ยถาม... ผู้หญิงคนนั้นเปิดเผยว่า

“คุณอาจไม่รู้ตัวว่า คุณกำลังทำสิ่งที่ดี” ผู้หญิงคนนั้นกล่าวชม “เราพบกันบนรถประจำทาง ขณะที่คุณพูดเกี่ยวกับปัญหาที่ฉันมีอยู่” แล้วผู้หญิงคนนั้นกล่าวเตือนความทรงจำซามูเอลว่า “ไม่กี่วันที่ผ่านมาคุณได้พูดบนรถประจำทาง ที่ฉันนั่งอยู่ไม่ห่างว่า “จงให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในทุกสิ่งที่คุณทำ” ข่าวสารที่คุณพูดวันนั้นทำให้ฉันทราบว่า ฉันจะตัดสินใจอย่างไรเมื่อไปถึงที่ทำงาน

“เมื่อฉันเดินทางไปถึงที่ทำงาน ฉันพบกับปัญหาที่ทำหายนามาก ฉันจึงคุกเข่าลงในที่ทำงานของฉัน และอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าผู้ชายคนที่พูดบนรถประจำทางเข้าวันนี้พูดว่า เราจะต้องให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่ง ..บัดนี้โปรดช่วยข้าพระองค์ให้ถวายความเป็นหนึ่งให้กับพระองค์ด้วย”

หลังจากที่ฉันได้อธิษฐาน ฉันรู้สึกเข้มแข็งขึ้น และทราบว่า จะพูดกับเจ้านายอย่างไรดี ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา ผู้เป็นเจ้านายซึ่งเป็นผู้ชายมาถึงที่ทำงาน เขาตรงเข้ามายังโต๊ะทำงานของฉัน และถามว่า

“เมื่อไรเราจะไปกัน” เขาถาม

ฉันได้ตอบไปว่า “เจ้านายคะ ฉันจะไม่ทำบาป” ฉันตอบไป ขณะที่เขากำลังง...ฉันพูดต่อไปว่า “ฉันไม่สามารถไปกับเจ้านายได้ ข้อแรก ฉันเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว และฉันต้องสัตย์ซื่อต่อสามีของฉัน ข้อสอง ฉันเป็นคริสเตียน และฉันจะไม่ทำบาปต่อพระผู้ช่วยให้รอดของฉัน ข้อสาม ฉันเป็นผู้นำสตรีในโบสถ์ของฉัน ฉันจะต้องเป็นตัวอย่างแก่คนอื่น

เจ้านายของฉันรู้สึกตกใจ ในที่สุดเขาก็กล่าวออกมาว่า...

“ผมเคยยื่นข้อเสนอให้คุณมาหลายครั้ง แต่คุณไม่เคยตอบว่า “ตกลง” หรือ “ไม่ตกลง” ตอนนี้เหตุใดจึงตอบปฏิเสธผมอย่างไม่มีเยื่อใยอย่างนี้ ผมได้ยื่นข้อเสนอให้คุณหลายครั้งแต่คุณไม่ปฏิเสธมาแต่ต้น....

สายตาที่เจ้านายมองดูฉันมีความโกรธ และผิดหวังรุนแรง ในที่สุดเขาพูดออกมาอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า...

“อย่างนี้ผมขอให้คุณพิจารณาตัวเอง ผมให้คุณออกจากงานไปได้เลย” พูดเสร็จเขาเดินไปยังห้องทำงานของเขาอย่างหัวเสีย....

ผู้หญิงคนที่ร้องขอให้ซามูเอล หยุดฟังคำพยานของเธอเล่าต่อว่า “ในใจฉันรู้สึกหนักอึ้ง วันเดียวกันนั้นเมื่อทำให้จิตใจสงบลงได้ ฉันนั่งลงอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์...ข้าพระองค์ให้

พระองค์เป็นหนึ่งในชีวิต ถ้าข้าพระองค์ต้องออกจากงานไปจริงๆ โปรดช่วยดูแลลูกๆ ของข้าพระองค์ด้วย...ทูลขอ
ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

ในกรณีที่เจ้าพนักงานคนหนึ่งถูกให้ออก (หรือถูกไล่ออก) ในวันรุ่งขึ้นเขาหรือเธอจะได้รับซองขาวข้างในซอง
ขาวเป็นจดหมายบอก “ให้ออก” จากเจ้านาย หรือผู้จัดการ แต่สำหรับฉันวันรุ่งขึ้น และวันถัดมาฉันไม่ได้รับซองขาว
แต่อย่างใด ฉันรู้สึกฉงนสนเท่ห์มาก.....หรือผู้จัดการจะเปลี่ยนใจ

ในเย็นของวันที่สามหลังจากเจ้านายบอกว่าจะให้ฉันออกจากงาน คืนนั้นข่าวในโทรทัศน์ประกาศว่า เจ้านาย
ของฉันถูกคณะกรรมการให้ปลดออกจากตำแหน่ง พอได้ยินเช่นนั้นฉันร้องไห้ เสร็จแล้วฉันขอบพระคุณพระเจ้า
สรรเสริญพระนามของพระองค์

ณ ข้างถนน เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งเรียกให้ซามูเอลหยุด สรุปรื่องตอนจบของเธอบอกว่า “แทนที่ฉันจะได้ถูกไล่ออก แต่
ฉันยังได้ทำงานของฉันต่อไป ฉันไม่ขอบพระคุณพระเจ้าที่เจ้านายของฉันถูกปลดออกจากตำแหน่ง แต่ขอบพระคุณที่
พระเจ้าทรงปกป้องบุคคลผู้ที่ถวายตัวให้พระองค์เป็นหนึ่งในชีวิต”

เมื่อได้ฟังคำพยานของผู้หญิงคนนั้นที่ข้างถนน ซามูเอลได้เทศนาบทรถประจำทางต่อไป แต่มีบางครั้ง
เหมือนกันที่ซามูเอลเทศนาบริเวณข้างถนน สำคัญที่สุดเขากล่าวว่า บางครั้งเขาไม่สบโอกาส หรือจังหวะเหมาะที่จะ
กล่าวถ้อยคำใดๆ ออกมา เขาจะอธิษฐานในใจว่า “โอ พระบิดาเจ้า ขอทรงโปรดให้หน้าตา ท่าที ความเอื้ออาทร
ความมีน้ำใจของข้าพระองค์ได้เปิดเผยออกมาว่าข้าพระองค์รัก และจงรักภักดีต่อพระองค์ด้วยเถิด...ในนามพระเยซู-
คริสต์เจ้า...อาเมน”

จะว่าไปสมาชิกของคริสตจักรทั่วโลก ต่างกำลังเทศนาโดยปราศจากการเอ่ยคำ เมื่อพวกเขาได้ถวายทรัพย์
ในวันสะบาโตที่สิบสาม เพื่อจะช่วยเหลือเปิดโรงเรียนแพทย์ในบริเวณพื้นที่ของ “มหาวิทยาลัยแอดเวนตีสแห่งทวีป
แอฟริกากลาง” ในกรุง “คิกาลี” ซามูเอลกล่าวว่า เขารู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าเป็นที่สุด สำหรับโรงเรียนแพทย์แห่งนี้
ซึ่งคณะอาจารย์สอน และนักศึกษาทั้งหลาย จะได้ช่วยกันเผยแผ่พระกิตติคุณไปรอบๆ ในสาธารณรัฐรวันดา และ
ประเทศอื่นๆ ในทวีปแอฟริกา

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยให้โครงการ เปิดโรงเรียนแพทย์ศาสตร์ ให้เกิดเป็น
จริงขึ้นมา ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน ที่มีน้ำใจในพันธกิจของพระเจ้าในสาธารณรัฐรวันดาในนามพระ-
เยซูคริสต์เจ้า....อาเมน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 16 พฤศจิกายน 2019

ลูกกำพร้าจากสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

เล่าโดย เดลฟีลท์ ยูไวท์ วัย 25 ปี...สาธารณรัฐวันดา

คุณพ่อ คุณแม่ของฉันตายในปี 1994 (พ.ศ.2537) ในสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างคนสองเผ่าในประเทศสาธารณรัฐวันดา ซึ่งฉันเป็นคนหนึ่งที่ได้กลายเป็น “ลูกกำพร้า”

ความทรงจำในวัยเด็กคือ ฉันร้องไห้อย่างไม่หยุดจากการตายของคุณพ่อ และคุณแม่ของฉัน แม้เมื่อฉันถูกทางการส่งเข้าไปอยู่ในศูนย์ลูกกำพร้า บางครั้งฉันยังร้องไห้ และถามเจ้าหน้าที่คนหนึ่งว่า เมื่อไรฉันจะได้เห็นหน้าคุณแม่ของฉัน

ซึ่งเจ้าหน้าที่คนนั้นตอบว่า “แล้วหนูจะได้เห็นหน้าคุณแม่สักวัน” ตอนแรกเพราะความเป็นเด็ก ไม่เข้าใจในเรื่องความตาย ฉันคิดว่าคุณแม่ของฉันเดินทางไปไหนสักแห่ง ดังนั้นฉันรอวันที่คุณแม่จะกลับมา แต่เวลาผ่านไปคุณแม่ยังไม่กลับมา เวลายิ่งผ่านไปฉันยิ่งรู้สึกผิดหวังมากขึ้น

ท่ามกลางเจ้าหน้าที่ในศูนย์เด็กกำพร้า ผู้อำนวยการศูนย์ ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่หญิงแต่ละคนเป็นผู้ทำหน้าที่ “แม่” ให้กับเด็กกำพร้า คุณแม่ของฉันเป็นสตรีแอดเวนตีสชื่อ “บรีกิตตี” คุณแม่คนใหม่ของฉันได้พาฉันไปนมัสการที่โบสถ์ ฉันชอบบรรยากาศของโบสถ์มาก สมาชิกของโบสถ์ทุกคนมีใจกรุณา

ต่อมารัฐบาลได้ปิดศูนย์เด็กกำพร้า ตอนนั้นฉันอายุ 7 ปี และฉันถูกรับเข้าไปเป็นบุตรบุญธรรมของครอบครัวหนึ่ง ฉันคาดหวังว่าชีวิตจะสดใสขึ้น แต่ความเป็นจริงกลับเป็นตรงกันข้าม

ในตอนแรกๆ ครอบครัวพ่อแม่บุญธรรมปฏิบัติต่อฉันด้วยความรัก พวกเขามีลูกสาววัยเดียวกับฉันหนึ่งคนชื่อ “มูเทซี” เธอมีอายุมากกว่าฉันสามเดือน ฉันจึงเรียก “มูเทซีว่าพี่” การมีพี่ทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นใจ เพราะฉันหวังว่าพ่อแม่บุญธรรมจะรัก และให้การดูแลฉันเหมือนพวกเขา รักลูกสาวของพวกเขา แต่ความเป็นจริงไม่เป็นเช่นนั้น

ตอนเช้าหลังจากตื่นนอน ฉันถูกกำหนดให้ทำสะอาดบ้าน และตักน้ำจากบ่อมาเติมลงในโอ่งจนเต็ม ก่อนที่จะไปโรงเรียน ฉันมักจะไปโรงเรียนสาย และครูจะทำโทษฉันด้วยการเขียนด้วยไม้เรียว เมื่อฉันไปเข้าชั้นไม่ทันเวลา บางวันถ้าฉันไปสายมาก ครูจะสั่งให้ฉันกลับบ้าน แต่ฉันไม่กลับ แต่จะรออยู่แถวหน้าอาคารเรียน จนกว่าชั้นเรียนของฉันจะเลิก ฉันก็จะเดินกลับบ้านพร้อมกับพี่สาว ซึ่งเป็นลูกจริงของคุณแม่บุญธรรม

คุณแม่บุญธรรมของฉันทราบปัญหาการไปโรงเรียนสายของฉัน ว่าเกิดขึ้นเพราะเธอใช้ให้ฉันทำงานมากเกินไป จนไปโรงเรียนไม่ทัน แต่แม่บุญธรรมก็ไม่แก้ไขอะไรในเรื่องนี้

ไม่นานต่อมาแม่บุญธรรมแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าเธอไม่ชอบฉัน โดยบอกกับฉันว่า “เดลฟีลท์...ฉันไม่เกี่ยวข้องกับเธอโดยสายเลือดนะ...ต่อไปนี่อย่าเรียกฉันว่า คุณแม่...คุณแม่ อีกต่อไป”

ส่วนพี่สาว คือ “มูเทซี” ไม่เหมือนคุณแม่ของเธอ เธอรักฉัน เธอร้องไห้เมื่อเห็นฉันได้รับการปฏิบัติไม่ดี เธอแบ่งปันอาหาร และนมกล่อง แม้ว่าคุณแม่ของเธอจะดูตำหนิ ถ้าเห็นเธอแบ่งปันเช่นนั้น อย่างไรก็ตามพี่สาวของคุณพ่อบุญธรรมรักฉัน แม้ว่าต่อหน้าคุณแม่คุณพ่อจะวางเฉย เพราะกลัวจิตใจคุณแม่

ทุกสิ่งทุกอย่างมาถึงจุดสิ้นสุดเมื่อสิ้นปีการศึกษา ตอนนั้นฉันอายุ 13 ปี เรียนอยู่ชั้นเดียวกับ “มูเทซี” พี่สาวบุญธรรม ฉันสอบผ่าน แต่พี่สาวสอบตก คุณแม่บุญธรรมรู้สึกผิดหวังมาก และอาจรู้สึกอับอายที่บุตรบุญธรรมสอบได้ บุตรของเธอเองสอบตก

แม่บุญธรรมบอกกับฉันอย่างไม่มีเยื่อใยว่า ฉันสิ้นสุดการเป็นแม่บุญธรรมของเธอตั้งแต่วันนี้ ...เธอต้องออกจากบ้านของฉันไป..พระเจ้ายังทรงพระเมตตา มีครอบครัวหนึ่งนี่ก็สงสารฉัน และนำฉันไปเลี้ยงเป็นเวลาหลายปี ซึ่งตอนนั้นครอบครัวที่รับลูกกำพร้าที่พ่อแม่เสียชีวิตในช่วงสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ จะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นรายบุคคล...พ่อแม่บุญธรรมคู่นี้ให้ฉันไปเรียนหนังสือ แต่ก็น่าเสียดายที่ฉันไม่มีโอกาสได้เรียนจบชั้นมัธยมปลาย

ฉันเติบโตขึ้นสู่วัยสาว ชีวิตดูเหมือนจะสิ้นหวังไปทุกสิ่ง ฉันรู้สึกเกลียดทุกคน และเชื่ออย่างผิดๆ ว่า ทุกคนก็เกลียดชังฉัน ฉันนึกสงสัยว่าพระเจ้าจะทรงรู้จักฉันหรือเปล่า และฉันเกลียดพระองค์ วันหนึ่งฉันพยายามจะฆ่าตัวตาย ด้วยการดื่มเหล้ากับน้ำอย่างหนักจนล้มฟุบหมดสติไปแต่ก็ไม่ตาย ผู้มีใจกรุณาคนหนึ่งช่วยฉันไว้

วันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังเดินบนถนนในเมือง “ยามาตา” ฉันได้ยินเสียงประกาศผ่านลำโพงว่า อาจารย์เฟด-เดอริค มูโซนิ กำลังประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณที่โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

เสียงประกาศอย่างหนักแน่นว่า “คุณอยากเป็นคนใหม่ทั้งตัว และหัวใจหรือไม่” ถ้าคุณต้องการอย่างลึกลับที่จะมารับอำนาจจากพระเจ้าเพื่อจะเป็นคนใหม่ เสียงประกาศนี้เหมือนกับเป็นการพูดเชิญชวนฉันโดยตรง ฉันหยุดยืนฟังสักครู่หนึ่ง ฉันรู้สึกเหมือนมีเสียงเล็กๆ พูดกับดวงใจของฉันว่า “จงได้รับการหนุนใจ เรารักเจ้า”

ฉันตัดสินใจไปร่วมในการประชุมที่โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เมื่ออาจารย์ผู้เทศนากล่าวเชิญชวนให้ตัดสินใจรับเชื่อในพระเยซู เหมือนมีเสียงกระซิบเร้าใจให้ฉันตอบสนอง เมื่อฉันเดินออกไปด้านหน้าพร้อมกับผู้ฟังหลายคน ศาสนาจารย์คนที่เทศนาได้อธิษฐานเผื่อฉันและทุกคนที่เดินออกมารับเชื่อเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ฉันได้เดินทางกลับที่พักด้วยความชื่นชมยินดี คืนนั้นฉันนอนหลับได้อย่างสนิทเป็นครั้งแรกในชีวิตของฉัน

ฉันได้รับบัพติศมาพร้อมกับผู้รับเชื่อใหม่ประมาณ 150 คน เมื่อเสร็จสิ้นการประชุมเผยแผ่ครั้งนั้น พวกเราเป็นกลุ่มคนในจำนวนผู้ทำลายสถิติการรับบัพติศมาจำนวน 110,000 คนในคราวเดียวกันหลังการประชุมเผยแผ่ในสาธารณรัฐวันดา ซึ่งมีการเปิดการประชุมพร้อมกันถึง 2,027 จุดทั่วสาธารณรัฐวันดาในเดือนพฤษภาคม ปี 2016

เมื่อฉันโผล่ขึ้นมาจากน้ำตอรับบัพติศมา ฉันรู้สึกได้รับสันติสุข และอิสรภาพในดวงใจของฉัน ฉันเริ่มรู้สึกรักคนอื่น ๆ และฉันตระหนักว่าพระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งฉัน ฉันรักพระเยซูผู้สิ้นพระชนม์เพื่อฉัน ฉันเชื่อว่าพระองค์จะทรงประทานคุณแก่กลับมาให้ฉัน ในรุ่งอรุณของวันฟื้นคืนชีพ

ปัจจุบันฉันอายุ 25 ปี ฉันมีอาชีพทำงานหัตถกรรม และทำการขายเองให้ชาววันดา และนักท่องเที่ยว

หากพี่น้องในพระคริสต์เป็นพ่อและแม่อยู่ในบ้านที่อบอุ่นมีความสุขสบาย โปรดให้ความรักและเมตตาเด็ก ๆ ที่ขาดแคลน อย่าได้กล่าวถ้อยคำแสดงอาการโกรธกับเด็ก ๆ เพราะว่า แม่เด็ก ๆ จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่พวกเขาจะไม่ลืมถ้อยคำอันเสียดแทงความรู้สึกที่พวกเขาได้ยินในสมัยเมื่อเป็นเด็ก

หากคุณต้องทนความขมขื่นเจ็บปวด โดยมีสาเหตุเหมือนชีวิตของฉัน ซึ่งไม่ได้เติบโตขึ้นจากบิดา-มารดาของตนเอง จงรับรู้ไว้ว่า “สันติสุข” รออยู่ใกล้ๆ ขอเพียงคุณเชิญพระเยซูเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง และทั้งชีวิตของคุณ พระเยซูทรงเป็นบิดา-มารดาแท้ของทุกคน ทั้งเป็นผู้ปลอบหนุน และเป็นที่พำนักอันสงบสุขในทุกสถานการณ์.....ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านที่มีใจเอื้อเฟื้อถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระองค์ในสาธารณรัฐวันดา....ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

เล่าโดย ยอนเน มูซิมิยามา วัย 27 ปี...สาธารณรัฐวันดา

ยอนเน มูซิมิยามา รีบร้อนไปเซ็นชื่อเป็นนักร้อง เพื่อร้องเพลงในคอนเสิร์ตโดยนักเรียนชั้นมัธยมปลาย ยอนเน มูซิมิยามา ต้องยืมชุดแบบรัดรูปจากเพื่อนๆ เธอเลือกเม็คอัพสีสด เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ชมจะสังเกตเห็นเธอบนเวทีการแสดง เมื่อถึงเวลาแสดงคอนเสิร์ต ยอนเนร้องเพลงอย่างสุดจิตสุดใจ

ไม่นานเพื่อนนักเรียนมารุมล้อม ยอนเน บางคนก็ชมว่า “เสียงร้องเพลงของเธอไพเราะจริงๆ” บ้างก็ถามว่า “เหตุใดเธอชอบตะลันต์ด้านการร้องเพลงไว้จนวันนี้”

อีกคนหนึ่งกล่าวแนะนำว่า “อย่าใส่กระโปรงยาว ใส่กระโปรงสั้นจะโดดเด่นกว่า” อีกคนแย้งว่า “เสื้อผ้าสไตล์เด็กสาวแอ๊ดเวนต์สีจะไม่ส่งเสริมความงาม ให้กับเสียงร้องเพลงอันไพเราะของเธอ”

ยอนเน ชื่นชมกับถ้อยคำยกย่อง ชื่นชม วันหนึ่งเมื่อคณะนักร้องถูกเชิญไปร้องเพลงกับกลุ่มนักร้องของโรงเรียนอื่นๆ ยอนเนรับคำเชิญของเพื่อนใหม่ ที่เชิญให้เธออยู่เต็มรา หลังการร้องเพลงในห้องโถงสาธารณะ ขณะที่เพื่อนๆ ในโรงเรียนแอ๊ดเวนต์ที่เป็นนักร้องวงเดียวกันกับยอนเน ได้รับเดินทางกลับหอพักของโรงเรียนเพราะวันนั้นเป็นเย็นวันศุกร์ ซึ่งนักเรียนหอพักจะเข้าไปนมัสการในโบสถ์ ยอนเนจึงขาดจากการนมัสการของคืนวันศุกร์ วันนั้นไป

ในเช้าวันเสาร์ ยอนเนไปนมัสการที่โบสถ์ตามปกติ แต่ผู้นำโบสถ์ได้ทราบข่าวว่า “ยอนเน” และเด็กคนอื่นๆ อีกสี่คน เพื่อนของยอนเน ที่อยู่ใกล้กับกลุ่มที่เต็มรั่วร่วมกับเพื่อนนอกโบสถ์ พวกเขาถูกลบออกพักตอนประมาณสามทุ่ม เป็นอันว่าเด็กสาวทั้งห้าคนได้รับการลงโทษ สี่คนได้กล่าวขอโทษ และสัญญาว่าจะไม่ละเมิดวันสะบาโตอีก แต่ยอนเนปฏิเสธที่จะกล่าวขอโทษ

หนูไม่อาจกล่าวขอโทษ เพราะหนูอยากร้องเพลง และเต็มรั่วต่อไป.....ยอนเน อ้างเหตุผล

ต่อมา ยอนเนหยุดไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโต เธอเปลี่ยนรูปแบบเสื้อผ้า ผมผม และแต่งหน้า และแม้ท่าทางการเดินของยอนเน ก็เปลี่ยนไป ทุกแห่งที่เธอไป ผู้คนหยุดเดินและจ้องมองเธอ ในเวลาไม่นาน ยอนเนได้กลายเป็นดาวดวงเด่น ที่มีผู้คนชื่นชมมากที่สุดในโรงเรียน

ความเป็นที่นิยมในโรงเรียนของยอนเน โผบินขึ้นสูง เมื่อยอนเนแต่งเพลงเอง และร้องเพลงนั่นเอง เพลงแรกของเธอเป็นที่นิยมมากในโรงเรียน และยอนเนจะโปรยยิ้มอย่างมีความสุข เธอได้เห็นนักเรียนทั้งหลาย และอาจารย์สอนในโรงเรียนฟังเพลงของเธอ

ชีวิตของยอนเนยุ่งเหยิงยิ่งขึ้น เธอหยุดเรียนเป็นบางชั่วโมง กระนั้นในการทดสอบไล่ปลายปีเธอได้คะแนนสูง อาจารย์สอนหลายคนรู้สึกอึ้งใจ ยอนเนสอบได้เกรด “เอ” เป็นไปได้อย่างไร โดยที่เธอขาดชั้นเรียนหลายครั้ง แม่เมื่อ “ยอนเน” ถูกถามในเรื่องนี้ เธอก็ตอบไม่ได้ แต่ยอนเนคิดอย่างเจียมๆ ในใจ..หรือจะเป็นเพราะคุณแม่ที่บ้านต่างจังหวัดกำลังอธิษฐานเพื่อเธอ

ที่มหาวิทยาลัยในเมืองหลวงของวันดา ยอนเนเรียนหนัก และทำงานหนักเพื่อทำตัวเองให้เป็นดาวเด่นของมหาลัย และโดยทั่วไป เธอเรียกตัวเองว่า “สาวน้อยยอนเน” ต่อมาเมื่อมีผู้สนับสนุน ยอนเนไปอัดเสียงที่ห้องอัดเสียงระดับมาตรฐาน “สาวน้อยยอนเน” ถ่ายวีดีโอทำเต็มขณะร้องเพลง ยอนเนรับจ้างไปร้องเพลงที่บาร์ และไนต์คลับ เป็นบางโอกาส “ยอนเน” เปลี่ยนรูปแบบของเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ และแต่งหน้าเข้มให้เข้ากับบทบาท และ

เสียงเพลงอย่างนักร้อง “ป๊อบ สตาร์” ยอนเนสวมต่างหู และใส่เครื่องประดับที่ปลายจมูก รวมทั้งสักลาย (ชั่วคราว) บางจุดในร่างกายของเธอด้วย

พ่อแม่ของยอนเนสที่บ้าน ซึ่งอยู่ภาคตะวันออกเฉียงของวันดา ทั้งสองรู้สึกเศร้าใจเมื่อได้ข่าวว่า “ยอนเนส” กำลังเห็นห่างจากเส้นทางเดินฝ่ายจิตวิญญาณ พ่อหยุดส่งเงินค่าเทอม และค่าหอพัก และค่าใช้จ่ายส่วนตัวอื่นๆ ที่เคยส่งให้ยอนเนส ถึงตอนนี้ยอนเนสรู้ว่าเงินรายได้พิเศษที่เธอได้รับการร้องเพลงตามที่ตั้งใจไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายทั้งหมด เธอจึงไปเลือกซื้อเสื้อผ้าสวยๆ จากตลาดขายส่ง แล้วนำมาขายที่ตลาดตัวเมือง และรับเป็นครูสอนชั้นเด็กอนุบาลครึ่งเวลาด้วย จึงมีรายได้พออยู่ได้

พวกเด็กๆ รู้สึกประทับใจ เมื่อยอนเนสไปสอนที่โรงเรียนอนุบาล ยอนเนสแต่งกระโปรงยีน สวมเสื้อยีนมีเครื่องประดับเพชรเทียมห้อยตุ้มตุ้มตามร่างกาย บางจุดเขียนลายสัก รวมถึงมีเครื่องประดับที่จมูกด้วย พวกเด็กๆ ทั้งชายหญิงต่างพากันชื่นชมครูยอนเนสเป็นอย่างดี

ถึงบางคนได้ขอแต่งตัวเหมือนครูคนใหม่เพราะเท่ดี เมื่อพวกมารดาทั้งหลายของเด็กอนุบาลได้ทราบว่ายอนเนสได้ได้รับการดูแลจากครูคนใหม่ พวกมารดาได้รวมตัวกันมาประท้วงที่โรงเรียน

การบ่น การต่อว่า การวิพากษ์วิจารณ์ เรื่องการแต่งตัว แต่งหน้า ตลอดจนการใช้เครื่องประดับ การไปร้องที่บาร์ และไนท์คลับ เข้าถึงหูของยอนเนส ทำให้ยอนเนสรู้สึกเศร้าในอารมณ์ แม้แต่การเต้นรำที่เธอเคยชื่นชอบแต่ขณะที่ยอนเนสเต้นรำ ยังไม่อาจสลัดความเศร้าใจออกไปได้... ยอนเนสไม่ทราบจะแก้ไขตัวเองอย่างไร

ช่วงหยุดภาคเรียน ยอนเนสกลับบ้าน พ่อและแม่ ไม่บ่นว่าอะไร แต่ดูพวกเขาไม่แสดงท่าทีตื่นเต้นดีใจเหมือนเมื่อก่อนเมื่อลูกสาวกลับบ้าน วันหนึ่งยอนเนสนั่งปล่อยอารมณ์อยู่ที่บ้าน เพราะบ้านอยู่ไม่ห่างจากโบสถ์แอ๊ดเวนตีส ยอนเนสได้ยินเสียงคำเทศนาจากการประชุมเผยแพร่ซึ่งจัดติดต่อกันสามสัปดาห์ เธอไม่ยอมฟังเรื่องเทศนาจากนักเทศน์คนใดจึงปิดหน้าต่าง วันต่อมายอนเนสก็ได้ยินคำเทศนาอีก และเป็นอย่างนี้ติดต่อกันสามวัน

ในที่สุด ยอนเนส ยอมแพ้ โดยรับฟังเรื่องเทศนาในวันต่อมาจากบ้านของเธอเอง คำเทศนาของนักเทศน์ทำให้ดวงใจของยอนเนสรู้สึกอบอุ่น และยอนเนสเริ่มไปฟังการประชุมเผยแพร่ที่โบสถ์ ยอนเนสรับบัพติศมาในวันสุดท้ายของการเผยแพร่พระกิตติคุณ และยอนเนสได้อธิษฐานอุทิศถวายตะลันต์ (พรสวรรค์) ของเธอในด้านเสียงเพลงให้กับพระเจ้า

ปัจจุบัน ยอนเนส อายุ 27 ปี เรียนสำเร็จปริญญาตรี ยอนเนสทำงานเป็นครูสอนโรงเรียนอนุบาล และยอนเนสเป็นนักร้องพระกิตติคุณ เพื่อการเผยแพร่ และเพื่อถวายพระสิริแก่พระเจ้า และเป็นผู้นำร้องเพลงประสานเสียงของโบสถ์

ยอนเนส กล่าวเป็นพยานว่า “ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยให้ฉันปลอดภัยขณะที่ฉันเดินหลงออกนอกเส้นทางของพระเจ้า....ถ้าไม่ได้รับการปกป้องจากพระองค์ ฉันอาจจะตายไปแล้วในวันนี้”

ยอนเนส รู้สึกขอบคุณพ่อและคุณแม่ ที่ช่วยเหลือเธอดูเธอด้วยคุณค่าจากข้อพระคัมภีร์ ยอนเนสมองเห็นความจริงในพระวจนะที่กล่าวว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรเดินไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาจะไม่พราวจากทางนั้น” (สุภาษิต 22:2)

ยอนเนส กล่าวเป็นพยานว่า “ฉันมั่นใจในคำสอนของคุณแม่ที่สอนฉันตั้งแต่ยังเป็นเด็กซึ่งช่วยฉันได้มากแม้แต่วันนี้...และตอนที่ฉันล่อยอกห่างจากเส้นทางของพระเจ้า ฉันยังคงจำคำสอนของคุณแม่ในดวงใจของฉันเสมอ”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ถวายทรัพย์เพื่อส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าในสาธารณรัฐวันดา ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน+

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 30 พฤศจิกายน 2019

ได้รับความรอดจากหนังสือที่ไม่ใช่ของคริสเตียน

เล่าโดย เอลียาห์ วัย 50 ปี...สำนักงานภาคแอฟริกาตะวันออกกลาง

มีหลายคนในทวีปแอฟริกาตะวันออก ที่เมื่อศึกษาพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วนแล้วได้เข้าร่วมกับคริสตจักรเซเวนธ์-เดย์แอ๊ดเวนตีส

หนึ่งในจำนวนนั้นคือ เอลียาห์ แต่ที่แปลกกว่าคือ เมื่อเขาได้ศึกษาหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาอื่นที่เขาและครอบครัวเชื่อศรัทธา ซึ่งไม่ใช่ของศาสนาคริสเตียน แล้วเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับคำสอนของพระคัมภีร์แล้ว เอลียาห์ได้รับเชื่อในคำสอนของพระคัมภีร์

เอลียาห์ เติบโตขึ้นในครอบครัวที่นับถือศาสนาอื่น ที่ไม่ใช่ศาสนาคริสต์อย่างเคร่งครัด เมื่อเขาศึกษาในระดับอุดมศึกษาจากมหาวิทยาลัยในแอฟริกาตะวันออกถึงสามแห่ง และทั้งสามแห่งเขาศึกษาจบได้รับเกียรตินิยมจากทั้งสามมหาวิทยาลัย และปริญญาที่เขาได้รับคือปรัชญา และศาสตราจารย์ (ศาสนาท้องถิ่น)

เอลียาห์เป็นหนึ่งในคณาจารย์เดินทางไปศึกษาวัตถุโบราณในประเทศอิตาลี พวกเขาได้พบอ่างรับน้ำพิศมมาด้วยการจุ่มในน้ำทั้งตัว เหมือนกับที่พระเยซูทรงรับน้ำพิศมมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เขารู้สึกแปลกใจเมื่อเขาศึกษาหลักข้อเชื่อของโบสถ์คาทอลิก และคริสเตียนบางนิกาย พระหรือศาสนาจารย์จะให้พิศมมาด้วยการพรมน้ำลงที่ศีรษะผู้รับน้ำพิศมมา ซึ่งการพรมน้ำดังกล่าวไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์

เมื่อเอลียาห์เดินทางกลับจากอิตาลี เขาได้ศึกษาหนังสือพระกิตติคุณทุกเล่ม ซึ่งกล่าวถึงพระเยซู และได้อ่านหนังสือชื่อ “ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน” ของ เอลเลน จี. ไวท์ คู่กันไปด้วย ถึงตอนนั้นเอลียาห์มีอายุครบ 40 ปี ตลอดชีวิตที่ผ่านมาของเขา ไม่มีใครสอนเขาเรื่องพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทรงจุติมาเกิดเพื่อสอน และสิ้นพระชนม์ไถ่บาปมนุษย์ สิ่งที่เอลียาห์ได้เรียนรู้เรื่องพระเยซูคือ พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เหมือนคนอื่น ๆ ตอนนั้นในพระกิตติคุณได้พรรณนาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เป็น พระผู้สร้างโลก การมาบังเกิด และพันธกิจของพระองค์ถูกพยากรณ์ไว้ก่อน ยกตัวอย่างในพระธรรมอิสยาห์ กล่าวไว้ว่า “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และเขาจะเรียกนามของท่านว่า “ที่ปรึกษามหัจจรรย พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (อิสยาห์ 9:6)

หนังสือศักดิ์สิทธิ์ที่เอลียาห์ศึกษา อธิบายถึงธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ซึ่งพระองค์ทรงอยู่กับพระบิดาในตอนสร้างโลก และทรงเสด็จลงมายังโลกนี้ และบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของมนุษย์ทั้งหลาย...เมื่อศึกษาถึงตอนนี้เอลียาห์ได้ตัดสินใจรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพราะพระเยซูทรงรับเอาความบาปของผมไป เขาศึกษาถึงตอนนี้ เมื่อเขาถูกสัมภาษณ์ว่าเขารับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ให้รอดอย่างไร

เอลียาห์มองหาคริสตจักร เพื่อเขาจะศึกษามากขึ้นเกี่ยวกับพระเยซู เขาจำได้ว่าเคยได้รับใบปลิวเกี่ยวกับการอภิปรายเรื่องพระเยซูในที่สาธารณะ ซึ่งเป็นรายการที่นักเทศน์คริสเตียนจากหลายคณะนิกายมาร่วมกันอภิปรายหลักข้อเชื่อของแต่ละคริสตจักร ซึ่งรวมถึงนักเทศน์จากคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสด้วย

ซึ่งในการอภิปรายเรื่องหลักข้อเชื่อที่ผ่านมา เพื่อนคนหนึ่งที่เคยไปฟังการอภิปรายครั้งก่อนเล่าให้เอลียาห์ฟังว่า คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสอภิปรายมีน้ำหนักตามข้อพระคัมภีร์ที่สุด ดังนั้นเอลียาห์จึงไปนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในวันเสาร์ หรือวันสะบาโตถัดมา

สิ่งอันตรายไม่คาดคิดได้เกิดขึ้นคือ หลังจากที่เอลียาห์ไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโตไม่กี่ครั้ง เอลียาห์ได้รับข่าวจากตัวแทนของพวกญาติพี่น้องที่เป็นผู้อาวุโสหลายครอบครัวมาบอกกับเอลียาห์ ให้เอลียาห์เลิกสนใจ เลิกเชื่อในศาสนาคริสต์ และเลิกไปนมัสการที่โบสถ์ หากไม่พวกเขาจะเอาเรื่องถึงตาย เมื่อเอลียาห์ได้ฟังเช่นนั้น เขากลับมาก ได้อธิษฐานขอการปกป้องจากพระเจ้า และได้อพยพครอบครัวไปอาศัยอยู่ในอีกเมืองหนึ่งห่างไกลออกไป

ในเมืองแห่งใหม่ที่เอลียาห์และครอบครัวย้ายไปอยู่ ประจวบเหมาะที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ได้จัดให้มีการประชุมเผยแผ่พระกิตติคุณพอดี การประชุมเผยแผ่จะทำในเวลากลางคืนกำหนดเวลาสองสัปดาห์ เอลียาห์และภรรยาได้รับฟังในการประชุมทุกคืนติดต่อกัน ผู้เทศนาในการประชุมครั้งนี้คือ ศาสนาจารย์อะเลียม โคราสี เป็นผู้อำนวยการของสำนักงานภาคแอฟริกากลาง เมื่อถึงวันสุดท้ายของการประชุม เอลียาห์และภรรยาของเขาคือ โยเซฟิน ได้รับบัพติศมาด้วยการจุ่มในน้ำทั้งตัวตามที่พระคัมภีร์สอน

ปัจจุบัน เอลียาห์อายุ 50 ปี เขามีความกระตือรือร้นที่จะทำการแบ่งปันข่าวแห่งความรอดกับผู้ที่ยังไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซู หรือได้ยินมาบ้างแต่ไม่เข้าใจ หรือยังไม่รับเชื่อ มีหลายคนได้รับเชื่อจากการสอน และการเป็นพยานของเอลียาห์ อย่างไรก็ตามในทุกวันนี้เอลียาห์ทำงานเป็นมัคนายกของโบสถ์ และดำรงชีพด้วยการเป็นคนจำหน่ายหนังสือของคริสตจักร ซึ่งเป็นงานที่เขาต้องออกไปพบกับลูกค้าทุกวัน ทำให้เขามีโอกาสเป็นพยานในเรื่องความรอดโดยพระคุณของพระเยซูอยู่เสมอ

ญาติ และเพื่อนๆ บางคนได้วิจารณ์ว่า การกลับใจใหม่มาเป็นคริสเตียนของเอลียาห์ เขาต้องเสียสละ และเสียโอกาสในหน้าที่การงาน แต่เอลียาห์มักจะเป็นพยานว่า ชีวิตชั้นนรินทร์เป็นสิ่งมีคุณค่าที่สุด ดังนั้นเขาและครอบครัวไม่สูญเสียสิ่งใด

พระธรรม ฟิลิปปี 3:7-10 ท่านเปาโลกล่าวเป็นพยานว่า “แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้ว เพื่อเห็นแก่พระคริสต์” และเอลียาห์กล่าวว่าข้าพเจ้ายอมสละญาติพี่น้องเนื้อหนังที่ไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้ายอมสละการศึกษาในระดับปริญญาด้านศาสนศาสตร์จากมหาวิทยาลัยต่างๆ ข้าพเจ้ายอมสละชื่อเสียง เกียรติยศ และที่จะมีเงินเดือนสูงจากรัฐบาลของทั้งสามประเทศที่ข้าพเจ้าได้จบการศึกษาจากประเทศเหล่านั้นมา ...และข้าพเจ้าหันมาศึกษาเรื่องของพระเยซูคริสต์เพียงอย่างเดียว

เอลียาห์ กล่าวว่า ...ขอเชิญชวนทุกท่านที่ได้ฟังเรื่องของข้าพเจ้าในวันนี้ ถ้าท่านได้กลับใจใหม่แล้ว ขอท่านได้ยึดมั่นในพระคุณแห่งความรอดของพระคริสต์ตลอดไป สำหรับท่านที่ยังไม่ได้รับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยรอด เชิญให้ท่านศึกษาพระคัมภีร์ และอธิษฐานให้มากๆ แล้วท่านจะแน่ใจว่าไม่ทางรอดอื่นใดที่จะหาพบได้นอกจากทางองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 7 ธันวาคม 2019

นักบัญชีที่ปราศจากเงิน

เล่าโดย มารธา อีตนาหา เซวากา วัย 45 ปี...ประเทศเอธิโอเปีย

มารธา อีตนาหา เซวากา มีปัญหาใหญ่ ตามจริงเธอมีเงินเดือนสูง ที่แปลกคือเงินเดือนที่เธอได้รับจะถูกใช้ไปหมดก่อนเงินเดือนในเดือนต่อมาจะออก จะว่าไปจากการทำงานที่ธนาคารแห่งหนึ่ง ในเมืองแอดดิสอาบาบา ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศเอธิโอเปีย มารธา เป็นนักบัญชี น่าจะวางแผนการใช้เงินของเธอได้อย่างรอบคอบ เมื่อเธอได้รับเงินเดือนมา ก่อนอื่นเธอควรคืนเงินสิบลดหนึ่ง จากนั้นจ่ายค่าเช่าบ้านหลังเล็กที่เธออาศัยอยู่ แล้วซื้อแบ่งทำขนมปัง น้ำมันมะกอก เครื่องเทศต่างๆ แล้วก็ซื้อเสื้อผ้า ซื้อชุดสวยๆ และซื้อรองเท้าสักคู่ หรือสองคู่

แต่เท่าที่ผ่านมา พอผ่านครึ่งเดือนไป มารธาก็ตกอยู่ในความกดดัน เธอมีเงินเหลืออยู่น้อย เธอต้องจ่ายซื้ออาหารน้อยลง รับประทานอาหารดอง ดังนั้นแต่ละเดือนเธอไม่มีเงินออมเลย อยู่ต่อมาเมื่อมารธาแต่งงานซึ่งเป็นนักบัญชีเหมือนกัน และทั้งสองช่วยกันออกค่าใช้จ่ายประจำเดือน แต่ทั้งสองก็หนีไม่พ้นเรื่องเงินขาดมือตอนปลายเดือน มารธาเคยคิดสงสัยว่าอะไรเป็นสาเหตุของสิ่งที่เกิดขึ้น พลันเธอเกิดความคิดว่า “บางทีอาจเป็นเพราะ พระเจ้าไม่ทรงอวยพระพร เพราะเธอทำงานในวันบริสุทธิ์ คือวันสะบาโตของพระองค์”

เมื่อมารธาใคร่ครวญในเรื่องนี้มากขึ้น เธอรู้สึกเหมือนพระเจ้าจะทรงกำลังพูดว่า “เหตุใดเจ้าจึงทำงานในวันสะบาโต หากเจ้าเชื่อฟังพระบัญญัติของเรา เงินของเจ้าจะได้รับการอวยพร”

มารธาจำได้ว่าเมื่อตอนที่เธอยังอาศัยอยู่กับคุณพ่อและคุณแม่ ทั้งครอบครัวไปนมัสการในวันสะบาโต แต่มารธาได้หยุดไปนมัสการที่โบสถ์นับตั้งแต่เธอเรียนสำเร็จวิชาบัญชีจากมหาวิทยาลัย และได้ทำงานในธนาคารตอนอายุ 21 ปี ในประเทศเอธิโอเปียวันทำงานของธนาคาร สัปดาห์หนึ่งทำงาน 6 วัน วันจันทร์-วันเสาร์ และหยุดในวันอาทิตย์ 1 วัน วงการธุรกิจก็มีวันทำงานอย่างเดียวกัน มารธาเติบโตขึ้นในครอบครัวที่ยากจน และเธอต้องการทำงานที่มีเงินเดือนดี อย่างที่มารธาทำงานกับธนาคาร

มารธามักจะคืนสิบลดหนึ่งจากจำนวนเงินที่เธอได้รับ โดยใส่ซองแล้วแหวะไปให้ที่โบสถ์ในวันสะบาโตหลังเลิกงาน หรือไม่ก็แหวะบ้านเพื่อนที่ยังไปโบสถ์เพื่อให้เพื่อนนำไปถวายที่โบสถ์ในวันสะบาโต

แม้ว่ามารธาจะคืนเงินสิบลดหนึ่งอย่างสัตย์ซื่อ แต่เงินใช้จ่ายประจำเดือนของเธอยังขาดหน้าขาดหลังอยู่ดี มารธาทูลอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า “พระบิดาโปรดให้ข้าพเจ้าหางานใหม่ ที่ไม่ต้องทำในวันสะบาโตด้วยเถิด”

มารธาอธิษฐานอย่างนี้ติดต่อกันตลอดหนึ่งเดือน แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

มารธาบอกกับสามีว่า “ให้ฉันลาออกจากงานดีไหม...ฉันจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้า เพราะเหตุที่ฉันทำงานในวันบริสุทธิ์ของพระเจ้า การเงินของเราจึงขาดแคลนในตอนปลายเดือน ฉันเชื่อว่าถ้าฟังเงินเดือนของคุณคนเดียวหากได้พรจากพระเจ้า เราคงจะอยู่ได้ไม่เดือนร้อน”

สามีเอง ก็เป็นแอ๊ดเวนตีส เขามีความรู้สึกอยากหยุดงานในวันสะบาโตมานานแล้ว ได้กล่าวหนุนใจผู้เป็นภรรยาว่า ถ้าคุณเชื่ออย่างนั้น ก็ให้คุณลาออกจากงานได้

แต่มารธาก็ยังไม่ตัดสินใจ แต่ยังคงคืนเงินสิบลดหนึ่ง และทำงานอย่างเดิมเรื่อยมา ขณะเดียวกันไม่หยุดอธิษฐานของงานใหม่จากพระเจ้า

สองปีผ่านไป เธอไม่อาจฝันทำงานอีกต่อไป ทุกวันจะมีเสียงพูดกับความรู้สึกของเธอว่า “นี่เป็นเวลา
เหมาะสมที่เธอจะลาออกจากงานนี่เป็นเวลาเหมาะสมที่เธอจะลาออกจากงาน...” มารธาเป็นทุกข์ใจ
มาก หลังอธิษฐาน และอดอาหาร 5 วัน เธอได้บอกกับทางธนาคารว่าเธอขอลาออกจากงาน

ผู้จัดการธนาคารรู้สึกเศร้าใจ มารธาเป็นพนักงานที่ดี และเขาไม่ต้องการเสียเธอไป คณะกรรมการได้เสนอ
ตำแหน่งงานใหม่ เพื่อเธอจะหยุดงานได้ในบางวันเสาร์”

มารธา ไม่ยอมรับข้อเสนอนี้ เพราะเธอไม่ต้องการถูกทดลอง มารธารู้สึกว่าเธอต้องสัตย์ซื่อต่อจิตสำนึกของเธอ
หลังจากที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้ามาหลายปี

ในวันสุดท้ายของการทำงาน และมารธาเดินออกมาจากธนาคาร มารธาได้รับการเติมเต็มด้วยความชื่นชม
ยินดี และมีสันติสุข เธอไม่เคยรู้สึกปลอดภัยเช่นนี้ หลังที่ได้ทำงานในธนาคารมา 13 ปี

เดือนนั้นผ่านไป ที่เธอ และสามีของเธอ การเงินไม่ขาดมือ สองสามีภรรยา รู้สึกประหลาดใจ

“จากวันนี้ ฉันเชื่อว่าพระเจ้าทรงอวยพรให้เงินของเรามีเพียงพอสำหรับเราทั้งสองคน” มารธาบอกสามี
ว่า “พระเจ้าสามารถเกื้อหนุนเราได้แน่นอน”

สามีภรรยา คู่นี้ไม่ได้เปลี่ยนนิสัยการใช้เงินของพวกเขา พวกเขายังคงชื่นชมกับขนมปัง น้ำมันมะกอก
เครื่องเทศต่างๆ ชื้อเสื้อผ้าสวยๆ และซื้อรองเท้าเป็นครั้งคราว”

มารธา พูดกับสามีว่า “ฉันไม่ทราบที่เงินของเรามาจากไหน นอกจากเงินเดือนของคุณ บ้านของเราได้รับ
พระพร มารธากล่าวสรุปว่า “การเชื่อฟังพระเจ้าดีกว่าการหาเงินได้มากแต่ไม่มีเหลือเก็บ”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ได้นำไปช่วยสร้างห้องเรียนวันสะบาโตสำหรับเด็กเพื่อเด็ก ๆ
ในประเทศเอธิโอเปียจะมีโอกาสเข้ามาเรียนรู้เรื่องของพระเจ้า เหมือนมารธาขณะที่อยู่ในวัยเด็ก ที่สามารถเรียนรู้
เกี่ยวกับความสำคัญของวันสะบาโต และลาออกจากงานกลับมาสมัครที่โบสถ์...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุก
ท่าน ที่มีส่วนในการถวายเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศเอธิโอเปีย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนาม
พระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 14 ธันวาคม 2019

ไม่มีอะไรจะต้องเสีย

เล่าโดย ซินตาเยฮู คิตาเน่ เบอรัฮานู วัย 39 ปี...ประเทศเอธิโอเปีย

การศึกษาสองปีแรกใน มหาวิทยาลัยแอดดิสอะบาบา ผ่านไปอย่างรวดเร็วสำหรับ ซินตาเยฮู เบอรัฮานู จนกระทั่งในปีที่สี่ อาจารย์ที่สอนวิชา “สถิติ” ได้กำหนดวันสอบไล่เป็นวันเสาร์ หรือวันสะบาโต ถ้า “ซินตาเยฮู” สอบไม่ผ่านวิชานี้ เขาก็จะเรียนไม่จบ ไม่ได้รับใบปริญญา

เด็กหนุ่มชาวเอธิโอเปียคนนี้เรียนหนังสือได้คะแนนดีในการสอบย่อยๆ ตลอดมาในชั้นเรียน ชายหนุ่มเขาไปหาอาจารย์สอนเพื่อขอความช่วยเหลือ เขากล่าวว่า “ผมเชื่อว่าวันเสาร์เป็นวันสะบาโต เป็นวันบริสุทธิ์ของพระเจ้า... ผมใช้ทั้งวันทำการรับใช้ในโบสถ์ ขออาจารย์ผ่อนผันให้ผมสอบในเวลาดวงอาทิตย์ตกดินในวันเสาร์จะได้ไหมครับ”

อาจารย์สอนหัวเราะเป็นเชิงเยาะหยัน แล้วตอบกลับเด็กหนุ่มนักศึกษาว่า.....

“นี่เป็นสถาบันการศึกษาฝ่ายวิชาการ” เธอกล่าว “เราเป็นอิสระจากความเชื่อในศาสนา และอาจารย์ไม่สามารถจะพิจารณาอนุญาตให้ได้....”

ซินตาเยฮู ยังอ้อนวอนต่อ “ผมรู้สึกเสียใจ แต่นี่เป็นความเชื่อของผม อาจารย์จะช่วยเลื่อนวันสอบให้เร็วขึ้นหรือเข้าไปอีกวันจะได้ไหมครับ”

“เป็นไปได้” อาจารย์ยังคงยืนกราน

ซินตาเยฮู เป็นแอ็ดเวนตีสคนแรกในครอบครัวของเขา เขาแจ้งข่าวให้ครอบครัวทราบ และขอร้องพวกเขา อธิษฐานเผื่อปัญหาของเขา แต่แทนที่จะอธิษฐาน พวกเขาจะยื่นเคຍให้เขาเข้าสอบ คุณลุงของเขาคนหนึ่งทำงานในประเทศเยอรมัน เดือนซินตาเยฮูว่า เขาเป็นพี่ชายคนโตในครอบครัว เขามีหน้าที่รับผิดชอบน้องชาย 6 คน และน้องสาว 2 คน ทั้งพ่อและแม่ของพวกเขาได้ตายไปแล้วก่อนหน้านี้

ญาติคนหนึ่งของซินตาเยฮู ตั้งรกรากในอเมริกามองเห็นช่องทาง เขากล่าวแนะนำว่า “ทำไมไม่เข้าสอบ และภายหลังรับบัพติศมาล้างบาปก็ได้ มันก็เหมือนเราอาบน้ำด้วยฝักบัว วันนี้เราเปื้อนเหงื่อ หรือดิน หรือสิ่งไม่สะอาด ตอนเย็นเราก็อบน้ำชำระร่างกายให้สะอาด วันต่อไปตัวเราสกปรกอีก เราก็อบน้ำฝักบัวอีกอย่างนี้เป็นต้น ผู้คนในอเมริกาพวกเขาทำกันอย่างนี้”

ซินตาเยฮู เองรับบัพติศมาตอนเข้าเรียนในโรงเรียนมิชชัน “อะคิ” เขาได้เรียนรู้ว่า เมื่อคนหนึ่งเชื่อและถวายกายใจให้พระเจ้า เขาได้รับบัพติศมา และรับบัพติศมาครั้งเดียว อาจารย์ที่สอนชั้นเตรียมรับบัพติศมาสอนว่า เราไม่ควรรับบัพติศมาครั้งแล้วครั้งเล่า พระเจ้าผู้ทรงนั่งบนบัลลังก์ในสวรรค์ พระองค์ทรงบอกให้เราถือรักษาวันสะบาโต”

แม้แต่ศิษยาภิบาลบอกให้ซินตาเยฮูเข้านั่งสอบไล่ จะได้ไม่ต้องเสียเวลารอสอบวิชานั้น วิชาเดียวในปีหน้า หรือมันอาจต้องสอบในวันสะบาโตอีกก็เป็นได้ ในเมื่ออาจารย์คนเดิมเป็นคนสอน...นี่เป็นการดำเนินกลยุทธ์ของซาตาน ที่มีนพยายามทำให้เธอหลงทาง

แต่ซินตาเยฮู ปฏิเสธที่จะยอมแพ้

ซินตาเยฮู กล่าวว่า “ผมเชื่อว่าพระเจ้าบนสวรรค์ พระองค์ทรงทราบว่ามีอะไรกำลังเกิดขึ้นกับชีวิตของผม.... ถ้าพระองค์ยังทรงเจียบอยู่ นั่นหมายความว่า พระองค์มีบางสิ่งที่ดีกว่าสำหรับผม ผมจำเป็นต้องรอ”

วันเสาร์แห่งการสอบมาถึง และก็ผ่านไป ชินตาเยฮู ไม่ได้ไปสอบในวิชาสุดท้ายของปีสี่ อาจารย์สอนวิชานั้นไม่ให้เขาผ่าน แต่ชินตาเยฮูก็ไม่ได้เศร้าโศกอะไร เขาถือเสียว่าเขาไม่ได้สูญเสียอะไรไป

ในปีต่อมา เขาลงทะเบียนเรียน วิชาสถิติ อีกครั้งหนึ่ง อาจารย์คนเดิมสอนชั้นนั้น และเธอกำหนดวันสอบเป็นวันเสาร์อีกครั้งหนึ่ง และอีกครั้งหนึ่งที่ชินตาเยฮู ไม่ได้ไปสอบ ในปีที่สามทางมหาวิทยาลัยออกกฎเพิ่มมาอีกหนึ่งข้อว่า หากนักเรียนนักศึกษาคนใดสอบไม่ผ่านสามครั้งในรอบสี่ปี ก็ให้นักศึกษานั้นพ้นจากสถานการณ์เป็นนักศึกษาไป

ชินตาเยฮู คิดว่านี่เป็นการสิ้นสุดสำหรับการศึกษาของเขา แต่เขาก็ไม่เป็นทุกข์กังวล เขาถือว่าเขาไม่มีอะไรจะต้องสูญเสีย

เขาสัมผัสเข้าเป็นครูสอนในชั้นก่อนวัยเรียน ในโรงเรียนแอ็ดเวนตีสชื่อโรงเรียน “เดเบอร์ซีท” ในเมืองซึ่งอยู่ห่างจากเมืองหลวง 40 กิโลเมตร เวลาผ่านไปหนึ่งปี ทางมหาวิทยาลัยประกาศว่า มหาวิทยาลัยกำลังเปลี่ยนกฎต่างๆ ในปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยต้องให้นักศึกษาที่สอบตกสามครั้งในสี่ปีสิ้นสุดสภาพการเป็นนักศึกษาจำนวนมาก ดังนั้นมหาวิทยาลัยขอต้อนรับนักศึกษาเหล่านั้น ที่มีเกรดเฉลี่ย 2.00 หรือสูงกว่ามาเข้าเรียนอีกครั้งเป็น ครั้งที่สี่

ชินตาเยฮูได้กลับเข้าเรียนวิชาสถิติที่เขาไม่ผ่าน เพราะไม่ได้สอบ อาจารย์ที่สอนวิชาสถิติคนเดิมได้ออกจากมหาวิทยาลัยไปแล้ว ปรากฏว่าชินตาเยฮู สอบผ่านวิชานี้อย่างสบาย เขาสำเร็จการศึกษาเข้ารับปริญญาตรี ทางโรงเรียนแอ็ดเวนตีสแอตติสอะบาบา เสนอรับเขาเข้าทำงานทันที เพราะเขามีชื่อเสียงดีเป็นที่รู้จักว่ามีความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ต่อมาเขาเรียนสำเร็จชั้นปริญญาโท และถูกเรียกให้ไปทำงานกับ “สถานีวิทยุแอ็ดเวนตีสสากล” และงานในปัจจุบันของเขาคือ “เป็นผู้ผลิตรายการสำหรับออกอากาศคริสตจักรแอ็ดเวนตีส”

พันธกิจที่ อาจารย์ชินตาเยฮูชื่นชอบคือ การไปพบปะกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เขาเคยศึกษา คือ มหาวิทยาลัยแอตติสอะบาบา และกล่าวหนุนใจพวกเขา มีนักศึกษาหลายคนเผชิญกับการเรียน หรือการสอบในวันสะบาโต อาจารย์ชินตาเยฮูหนุนใจให้พวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และรักษาวินัยสะบาโต ต่อไปภายหน้าพวกเขาจะได้พบว่าพวกเขาไม่มีอะไรจะต้องสูญเสีย....

อาจารย์ชินตาเยฮูกล่าวเป็นพยานว่า “เพื่อร่วมชั้นของผมกล่าวว่า ผมได้สูญเสียอะไรๆ ไปมากจากการที่ผมไม่เข้านั่งสอบไล่ปลายปีที่กำหนดให้สอบในวันสะบาโต” ผมบอกกับพวกเขาว่า “พวกเขาเรียนจบและได้งานทำทันที ตอนนี้ผมอยู่ในสถานะดีกว่า ถ้าพวกเขาต้องถูกให้ออกจากงาน หรือพบกับความยากลำบากอื่นๆ พวกเขาอาจสูญเสียทุกสิ่ง แต่สำหรับผม ผมไม่มีอะไรจะต้องสูญเสีย ผมมีพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับผม”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 21 ธันวาคม 2019

ลูกกำพร้าจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

เล่าโดย แพททริก คาเยนต์ โอมักฮาเมย์ วัย 32 ปี...สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก

เรื่องนี้เกิดขึ้นในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ห่างจากเมือง “คินซาซา” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก ประมาณ 200 กิโลเมตร

คุณแม่ของ แพททริก คาเยนต์ โอมักฮาเมย์ ซึ่งมีอาชีพเป็นหมอผีของหมู่บ้านได้เสียชีวิตลงอย่างไม่คาดฝัน ตามปกติถ้าลูกชาย หรือลูกสาวของหมอผีมีอายุพอสมควร และได้ช่วยแม่ในการประกอบพิธีของหมอผีในการทำพิธีกรรมต่างๆ มาบ้าง เมื่อคุณแม่ได้ตายลง แพททริก ซึ่งเป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ก็จะได้รับตำแหน่งหมอผีสืบทอดต่อไป

แต่เมื่อ แพททริก ซึ่งเป็นเด็กชายคนโตอายุเพียง 14 ปี ยังไม่ประสีประสาในเรื่องนี้ แม่ชาวบ้านจะเรียกเขาแบบเล่นๆ ว่า “หมอผีน้อย” แพททริกก็ไม่อาจทำอะไรได้ แพททริกรู้สึกหนักใจมาก เขาพยายามไปพูดขอร้องให้ญาติรับเลี้ยงพวกน้องๆ ซึ่งพวกญาติๆ เขาก็จำใจรับเอาน้องของเขาไปเลี้ยง ส่วนแพททริก และน้องชายอีกคนหนึ่ง เจ้าหน้าที่หมู่บ้านนำไปฝากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าของรัฐบาล

ในศูนย์เลี้ยงเด็กกำพร้า แพททริก และน้องชายมีอาหารรับประทาน และได้ไปโรงเรียน พอแพททริกอายุได้ 21 ปี ทางกรมได้ปิดสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า แพททริก และน้องต้องกลับมาอยู่ในบ้านของแม่ที่ปล่อยทิ้งร้างไว้ แพททริกและน้องชายช่วยกันทำสะอาดและเข้าไปอาศัย ยังดีไม่กี่วันต่อมาน้องชายของแพททริกได้ไปเป็นลูกจ้างทำไร่ ขณะที่แพททริกจะไปซื้อน้ำดื่มขวดครึ่งลิตร และหนึ่งลิตรมาเป็นโหลแล้วนำไปขายตามสี่แยกเมื่อรถติด ซึ่งเขามีรายได้พอประทังชีวิตไปวันๆ วันหนึ่งขณะเขานั่งอยู่ใต้ต้นมะม่วง ใครครวญถึงชีวิตในอนาคตของเขา เขานึกขึ้นได้ว่าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลศูนย์เด็กกำพร้าเป็นคริสเตียนและได้พาเขาไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสหลายครั้ง และทุกครั้ง แพททริกจะรู้สึกสบายใจ สมาชิกในโบสถ์ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ดังนั้นในวันสะบาโตต่อมาแพททริกตัดสินใจไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีสที่อยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านของเขา

ในวันสะบาโตนั้น บังเอิญนายแพทย์แอ๊ดเวนตีส ชื่อ แจ็ค คาเวล ถูกเชิญมาเทศนาที่โบสถ์ หลังเลิกโบสถ์มีการรับประทานอาหารร่วมกัน ระหว่างรับประทานอาหาร นายแพทย์แจ็ค ซึ่งได้ทราบมาก่อนจากศิษยาภิบาลว่ามีสมาชิกวัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่จำนวนหนึ่งไม่มีงานทำ นายแพทย์แจ็คได้เรียกประชุมหนุ่มสาวที่ยังไม่มีงานทำให้พบกันที่โบสถ์ นายแพทย์แจ็ค บอกว่า ใครที่มีแนวคิดอะไรที่นำไปใช้ได้ หรือจะบังเกิดผลสำหรับธุรกิจขนาดเล็กบ้าง นายแพทย์แจ็คบอกว่า เพื่อนแพทย์แอ๊ดเวนตีสกลุ่มหนึ่งได้รวบรวมทุนไว้จำนวนหนึ่ง ถ้าคณะกรรมการกองทุนเห็นชอบในโครงการธุรกิจ ก็จะให้ยืมเงินโดยไม่มีดอกเบี้ย และไม่ต้องใช้เงินทุนที่ยืมไป แต่ให้เพียงถวายเงินสิบลดหนึ่ง เพื่อพระเจ้าจะทรงอวยพระพรให้ธุรกิจต่อไป

แพททริกเสนอว่า เขาจะยืมเงินกองทุนสำหรับทำร้าน “อินเทอร์เน็ต คาเฟ่”

นายแพทย์แจ็คบอกว่า “โครงการที่ว่าใช้เงินมากเกินไป...คุณชื่ออะไร เคยทำธุรกิจอะไรมาบ้าง เมื่อแพททริก บอกว่าเขาขายน้ำดื่มตามสี่แยกมาหลายเดือนแล้ว...”

นายแพทย์แจ็ค บอกว่าดีมาก...ให้คุณลองคิดโครงการเล็กๆ มาสักอย่าง ถ้าคุณพร้อมหมอมจะนำเงินทุนมาให้คุณวันพรุ่งนี้ ที่โบสถ์นี้เวลา 10:00 น. เมื่อแพททริกได้รับเงินทุนแล้ว เขากลับมาผู้ปกครองโบสถ์ที่มาคอยให้บริการว่า

“ผมควรจะถวายสิบลดหนึ่งจากเงิน 50 เหรียญอเมริกัน (ประมาณ 1,550 บาท) นี้ใหม่ ผู้ปกครองบตอบว่า...

“นี่ถือเป็นรายได้เข้ามา ไม่ใช่เงินยืม จะให้ดี คุณถวาย 10 เปอร์เซ็นต์ก็จะได้รับพระพรจากพระเจ้า”

แพททริก จึงใส่ซองถวายไป 5 เหรียญ จากนั้นเขานำเงินไปซื้อร่มขนาดใหญ่มีมือสอง และโต๊ะพับได้หนึ่งตัว และซื้อมือถือเก่ามาสองเครื่อง...เขากางร่ม ตั้งโต๊ะนั่งข้างถนน แพททริกนั่งบนเก้าอี้ และเขียนป้ายติดไว้ว่า รับบริการให้โทรศัพท์

เมื่อพวกเขาบ้านได้เห็นแพททริก ทำธุรกิจดังกล่าวในครั้งแรก พวกเขาพูดระหว่างกันเองว่า แพททริก จะล้มเหลวเป็นแน่

หลังจากหักค่าใช้จ่าย แพททริกเหลือกำไรเพียงประมาณ 3 เหรียญ (หรือประมาณหนึ่งร้อยบาท) ต่อวัน เขาจึงไปเช่ารถมอเตอร์ไซด์ในตอนเย็น และใส่เสื้อสีสด เขียนป้ายว่า มอเตอร์ไซด์รับจ้าง รับส่งในหมู่บ้าน และทุกแห่ง

หลังจากเวลาผ่านไปแพททริกเก็บเงินได้ถึง 300 เหรียญ (ประมาณหนึ่งหมื่นบาท)

วันหนึ่งที่โบสถ์ ศิษยาภิบาลประกาศว่า “โบสถ์ของเราจะเปิดประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ มีใครอยากจะทำถวายเป็นกรณีพิเศษสำหรับการประชุม ถ้ายังไม่มีเงินสด ไม่เป็นไรให้เขียนลงบนแผ่นกระดาษ และอธิษฐานขอให้เงินจำนวนนั้น เมื่อได้เงินมาแล้วจึงนำมาถวาย ซึ่งการประชุมจะเปิดในอีกสามเดือนข้างหน้า”

แพททริก รู้สึกว่าเขาได้รับพระพรจากพระเจ้า จึงเขียนลงบนแผ่นกระดาษ 200 เหรียญ และใส่ลงในถุงถวายที่ส่งมาเก็บเงินถวายตามปกติก่อนชั่วโมงเทศนา

พวกเพื่อนๆ บางคนเมื่อได้ทราบข่าวว่า แพททริกจะถวาย 200 เหรียญ บางคนก็ชมว่าความเชื่อดี แต่บางคนก็พูดว่า นี่ แพททริกโง่งไปหรือเปล่า เขียนจะถวายเกินกำลังของตัวเอง เขาจะหาเงิน 200 เหรียญจากที่ไหนหนึ่งเดือนผ่านไป แพททริก เริ่มเป็นกังวล ว่าเขาได้ทำผิดพลาดไปหรือเปล่า

วันต่อมาขณะแพททริก ยืนอยู่ข้างโต๊ะโทรศัพท์รับบริการโทรของเขา ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาเสนอขายโน้ตบุ๊ก (คอมพิวเตอร์พกขนาดพกพา) ในราคา 120 เหรียญ แพททริก คิดแล้วต่อราคาเป็น 80 เหรียญ ชายคนนั้นเดินจากไป สักครู่กลับมา และบอกว่าขายให้คุณตามที่ต่อกันแล้วกัน 80 เหรียญ

ในเช้าวันรุ่งขึ้น มีชายแปลกหน้าเดินมาถามแพททริกว่า ทราบไหมว่า มีใครจะขายคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กมือสอง แพททริกบอกว่ามีครับ เมื่อเขานำคอมพิวเตอร์ออกมาจากหลังใต้โต๊ะ ชายแปลกหน้ากดปุ่มทดลองใช้งานดู

“ผมจะซื้อจากคุณ คุณจะขายเท่าไร” ชายแปลกหน้าถาม แพททริกตอบว่า “600 เหรียญ” ชายคนนั้นบอกว่า “เอา 550 เหรียญก็แล้วกัน”

แพททริก ตอบว่า “ตกลงครับ” ชายแปลกหน้าจ่ายเงิน แล้วถือคอมพิวเตอร์เดินจากไป

แพททริก ขอบขอบคุณพระเจ้า เขาถวายสิบลดหนึ่งจากผลกำไร และถวายเพื่อช่วยในการประชุมการประกาศพระกิตติคุณ ที่เขาได้เขียนสัญญาไว้ว่าจะถวาย 200 เหรียญ จากนั้นนำเขาเงินที่เหลือไปซื้อโต๊ะใหม่ นำโทรศัพท์ไป “อัปเกรด” ทำให้สามารถใช้งานได้ดีขึ้น พระเจ้าทรงอวยพระพรให้งานของเขา ซึ่งต่อมาเขามีรายได้ระหว่าง 300 - 400 เหรียญต่อสัปดาห์ อีกไม่นานต่อมาเขามีเงินเก็บมากกว่า 2,000 เหรียญ

แพททริก คิดถึงสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เขาและน้องได้พักพิงอยู่ถึงเจ็ดปี ซึ่งได้ปิดไปหลายปี แพททริก ได้ติดต่อซื้อบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า และเมื่อเขาเขียนโครงการไปว่า เขาจะเปิดสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายเหมือนของรัฐบาล เพียงเมื่อมีผู้จิตศรัทธา ต้องการบริจาคให้กับสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า รัฐบาลลดภาษีให้กับผู้บริจาคด้วย หลังจากเวลาผ่านไปหลายเดือนทางรัฐบาลตอบตกลง และขายบ้านเด็กกำพร้าให้ในราคาพิเศษ แพททริกจึงได้กลายเป็นเจ้าของบ้านเด็กกำพร้า ที่เขาและน้องเคยพักพิงมาถึง 7 ปี

พวกชาวบ้านที่แพทริคอาศัยอยู่ไม่มีใครล้อแพทริคว่า “หมอผีอีกต่อไป”

“แต่เมื่อแพทริคกล่าวเป็นพยานเขามักจะกล่าวว่า “ตอนนี้ผมไม่ใช่เป็นหมอผี แต่เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

แพทริคขอกล่าวขอบคุณดังนี้ “ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ได้ถวายทรัพย์ในปี 2016 ซึ่งทางสำนักงานคริสตจักรได้นำไปสร้างห้อง ร.ร. วันสะบาโตสำหรับเด็กให้กับสามโบสถ์ในเมือง “คินซาซา” และหนึ่งในสามโบสถ์ เป็นโบสถ์ที่แพทริค และครอบครัวเข้าไปนมัสการเป็นประจำ และส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตของไทรมาสนี้ จะนำไปช่วยในการดำเนินงานของ “คินซาซาคลินิก” ...ขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า.....อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 28 ธันวาคม 2019

ฉันทก่าลังปวดท้อง

เล่าโดย แฟรงก์และนิกกี บันกา

นิกกี มาเซลลา บันกา โทรเรียกสามีชื่อ แฟรงก์ ซึ่งเป็นบุรุษพยาบาล ประจำ “แอดเวนตีสคลินิก” ที่เมือง “คินซาซา” เสียงพูดในโทรศัพท์จากภรรยาทำให้ แฟรงก์ เป็นกังวลมาก เมื่อภรรยาบอกว่า “ฉันทก่าลังปวดท้อง ส่วนล่าง”

นิกกี ผู้เป็นภรรยา ก่าลังท้องได้ 8 เดือน หลังจากที่พวกเขาได้อธิษฐานร่วม 4 ปี เพื่อขอพระเจ้าอวยพระพร ให้พวกเขามีบุตร”

แฟรงก์รีบปรึกษา กับแพทย์หญิงประจำคลินิก แพทย์ได้แนะนำให้นิกกีรับประทานยาเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด และให้รับน่านิกกีมาที่คลินิก หากอาการปวดไม่ทุเลาลง

หลังจากรับประทานยา นิกกีก็ค่อยบรรเทาจากอาการเจ็บครรภ์ แต่พอดตกกลางคืน อาการปวดได้กลับมาอีก นิกกีรู้สึกเหนื่อย และอ่อนเพลียมาก เธอไม่อาจทรงตัวยืนได้ตามลำพัง แฟรงก์รีบโทรหาแพทย์หญิง ซึ่งเขาได้รับคำแนะนำในตอนกลางวัน แพทย์บอกให้แฟรงก์รีบพานิกกีไปที่คลินิก

ที่คลินิก แพทย์ได้พบว่านิกกีได้สูญเสียเลือดไปมาก และต้องการที่จะเติมเลือดด่วน หมอได้แนะนำให้แฟรงก์พานิกกีไปที่โรงพยาบาลใหญ่ที่มีเครื่องมือแพทย์และมีอุปกรณ์ดีกว่า

แต่แฟรงก์ไม่มีเงินมากพอสำหรับจ่ายค่าโรงพยาบาลใหญ่ ในฐานะเป็นบุรุษพยาบาล เขาทราบว่ภรรยาของเขาอาการขั้นวิกฤติ เขาขอให้แพทย์ที่คลินิกทำอย่างดีที่สุด แพทย์และผู้ช่วยได้นำนิกกีเข้าไปในห้องผ่าตัดขนาดเล็กของคลินิก ในห้องผ่าตัดมีเตียงสำหรับคนไข้ และมีโต๊ะเหล็กขนาดเล็กที่มีล้อสำหรับวางเครื่องมือ สำหรับการผ่าตัด

แฟรงก์ได้ออกจากห้องไป เขามองเห็นว่า แพทย์กำลังมองหาเส้นเลือดใหญ่ของนิกกี เพื่อให้เลือดแก่เธอ ที่โถงทางเดินของคลินิก นางพยาบาลและแพทย์อีกคนกล่าวให้การหนุนใจว่า

“อย่าวิตกกังวล” คนหนึ่งกล่าว อีกคนให้การหนุนใจว่า “พระเจ้าจะทรงช่วยพวกเรา”

แฟรงก์ก็มองเห็นผู้ร่วมงานในคลินิกกำลังอธิษฐานเพื่อภรรยาของเขา เพื่อนนางพยาบาลคนหนึ่งกล่าวกับแฟรงก์ว่า “ให้คุณอธิษฐานต่อไปเรื่อยๆ นะคะ”

แฟรงก์เชื่อในพระเจ้าว่าจะทรงเข้าแทรกแซง แฟรงก์เดินไปที่ห้องส่วนตัวและคุกเข่าลงอธิษฐาน “โอ พระบิดาเจ้า ภรรยาของข้าพระองค์เป็นบุคคลพิเศษในครอบครัวของเธอ ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ โปรดให้นิกกีรอดชีวิต คุณพ่อคุณแม่ของเธอไม่ใช่แอดเวนตีส และพวกเขาทราบว่านิกกีกำลังรักษาตัวที่แอดเวนตีสคลินิก ถ้าเธอไม่รอดในครั้งนี้...เสียงของแฟรงก์แผ่วลง....”

แพทย์ที่คลินิกโทรไปเชิญแพทย์ผู้เชี่ยวชาญพิเศษมาให้การช่วยเหลือ แพทย์ผู้นั้นกล่าวว่า ถ้าเขาออกเดินทางโดยรถยนต์เดี๋ยวนี้นั้นต้องอีกหนึ่งชั่วโมงกว่าที่เขาจะเดินทางถึง เขาจึงกล่าวแนะนำให้ทำอะไรบ้าง และเขาเองจะรอรับโทรศัพท์ คอยให้คำปรึกษา...เมื่อเป็นเช่นนี้แพทย์ที่คลินิกจึงดำเนินการผ่าตัดต่อไป โดยไม่รีรอ แต่ก็พยายามทำดีที่สุด

ขณะที่แพทย์กำลังนั่งเครื่องมือเพื่อฆ่าเชื้อสำหรับใช้ในการผ่าตัดด้วยเครื่องไฟฟ้า ปรากฏว่าไฟฟ้าได้ดับลง เวลาไม่คอยทำแพทย์ต้องนั่งเครื่องมือแพทย์ด้วยวิธีการแบบดั้งเดิม

เมื่อแพทย์หญิงผ่าท้องของนิกก็ แพทย์ได้มองเห็นเลือดกระจายไปทุกแห่ง เป็นการสายเกินไป หัวใจของทารกได้หยุดเต้นแล้ว

ตอนนี้แพทย์ได้หันมาช่วยนิกก็ เธอพยายามดิ้นรนที่จะหายใจ และแพทย์เองพยายามจะช่วยชีวิตของเธอไว้ ในที่สุดนิกก็ได้เริ่มกลับมาหายใจสม่ำเสมอ แพทย์ได้บอกให้พยาบาลที่ช่วยส่งเครื่องมือเรียกแฟรงค์ก็ให้เข้ามาในห้องผ่าตัด

นิกก็ฟื้นตัวจากการผ่าตัดโดยไม่มีอะไรแทรกซ้อน แผลผ่าตัดก็หายดี ไม่มีการอักเสบใดๆ แพทย์หญิงผู้เป็นหัวหน้าคลินิกชื่อ แพทย์หญิงโอลิฟ คิสไชล์ บอกกับแฟรงค์ และภรรยาในตอนหลังว่า “พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ในคืนนั้น”

“พระเจ้าทรงแสนดีสำหรับคุณทั้งสอง และพวกคุณควรจะสรรเสริญพระนามของพระองค์”

แพทย์หญิงคนเดิมกล่าวต่อว่า “โดยมาตรฐานของมนุษย์ นิกก็คงจะไม่รอดแล้ว ที่เขรอดมาได้เป็นพระหัตถ์ของพระเจ้า”

หนึ่งเดือนหลังจากที่นิกก็ได้เสียเด็กทารกไป แฟรงค์และนิกก็กำลังฟื้นตัวจากการบอบช้ำทางจิตใจ แต่พวกเขาพร้อมที่จะกล่าวคำพยานถึงความรักของพระเจ้า

แฟรงค์ได้กล่าวเป็นพยานว่า “จากประสบการณ์ของเรา ผมสามารถพูดได้ว่า พระเจ้ากำลังช่วยผู้คนให้หายโรค และช่วยพวกเขาให้พบความรอดจากการมารักษาโรคที่คลินิกของเรา....หากภรรยาของผมได้เดินทางไปรักษาตัวที่อื่น เธออาจไม่รอดก็เป็นได้ พระเจ้าทรงช่วยเธอให้ผ่านพ้นความตาย ขณะที่คณะผู้ร่วมงานที่คลินิกได้ร่วมกันอธิษฐานเพื่อเธอ”

เรื่องนี้มีผลกระทบต่อญาติๆ ที่ไม่ใช่แอ็ดเวนติส คุณพ่อของนิกก็ได้พูดกับแฟรงค์ (ลูกเขย) เมื่อเร็วๆ นี้ว่า “พวกพี่น้องแอ็ดเวนของลูก เป็นกลุ่มคนพิเศษ เพราะพวกของลูกมีความรักอยู่รอบๆ ตัว”

แฟรงค์ก็กล่าวว่า “ตอนนี้ทั้งพ่อตาและแม่ยายของผม เมื่อเจ็บป่วยไม่สบายจะเข้ารับรักษาตัวที่คลินิกแอ็ดเวนติสเป็นประจำ”

